Kitabın Adı : Siyasi Vasiyetim
Eserin Orijinal Adı: Bormann Vermerke
Yazan : Adolf HMitler
Kayıt Tarihi : 4 Şubat 1945-2 Nisan 1945
Çeviri: Prof. Dr. Kâmil Turan **ilk**
Yayın Tarihi : Ocak 2002

Yayın Sorumlusu
Lâtif UĞURTEKİN

Genel Sanat Yönetmeni
Yılmaz ERGÜL - Sevda UĞURTEKİN
Dizgi ve Sayfa Düzeni
Hülya AŞKIN

Kapak Grafik
Serkan KORKMAZ

Düzelti
Ruhsar ÇİÇEK

Montaj
Remzi KODAMANLAR

Bu kitap **Udin Ofset** tesislerinde basılıp ciltlenmiştir.

Kapak Resimleri: Lâtif Uğurtekin özel Arşivi.

Elektronik Kitaplaştıran: Gerilla

ÖNSÖZ

Tarafsız bir kalemden Nazi Almanya'sının tarihi henüz yazılmamıştır. Dünyanın bir çok memleketlerinde 1933-1945 yılları arasında Almanya'da hükümran olan 3'ncü Reich'ın idaresini inceleyen eserler yayınlanmaktadır. Fakat bunlardan pek azı Nasyonal - Sosyalist düşmanı propagandasından kurtulabilmiş, hemen hemen hepsi "Hitler bir deli idi," peşin fikrini kabul etmiş gibidirler.

1952-1953 yıllarında Avrupa'nın bir çok ülkelerinde "Bormann Vermerke" (Borman'ın Notları) ismi altında yayınlanan kitapta, Adolf Hitler tarafından 4 Şubat 1945 tarihinden 2 Nisan 1945 tarihine kadar, bazen uzun aralıklar *vererek, en* güvenilir arkadaşı **Martin BORMANN'a** tutturduğu 18 nottan oluşmuştur.

"Bir deli," diye kesinlikle reddedilemeyecek kadar önemli bir ruh ve kafa yapısına sahip olan HİTLER, dikte ettirdiği bu satırlarda harbin o günlere kadar izah edilemeyen bir çok yönlerini berrak bir ifade ile anlatmaktadır. Ümitle ümitsizliğin, zafer heyecanı ile yenilgi endişesinin, harbin karanlık günleri ile aydınlık yarınların iç içe anlatıldığı bu notlarda, Almanya'da 12 yıl iktidarda kalan Nasyonal-Sosyalist felsefesinin kurucusu, yürütücüsü ve ruhu olan **HİTLER'in** dünyasını hiç olmazsa kendi ifadesi ile okumak mümkün olacaktır. Propaganda faaliyetlerinin hissi ve taraflı tesirinden sıyrılacak bir gelecekte, muhakkak ki Üçüncü Reich Almanya'sının tarihi başka bir şekilde yazılacaktır.

Prof. Dr. Kâmil TURAN

FÜHRER İN GENEL KARARGÂHI 4 Şubat 1945

Churchill kendini Pitt'le[1] bir tutuyor. Bu tahminde ne kadar yanılıyor. 1793 yılında Pitt otuz-dört yaşında idi. Churchill, ancak çılgın Roose-welt"in direktiflerini yerine getirip, uygulamakla görevli bir ihtiyarcıktır.

O zamanki ve bugünkü şartlar kesinlikle birbiriyle mukayese edilemezler. Devrin özelliklerinin gö-zönüne alınması gerekmektedir. İngiltere'nin önemli çıkarları açısından Napoleon'la anlaşmayı reddetmekte Pitt haklı idi. İmkânsız şartlar içinde dahi olsa, inadında sebat etmekle Pitt, ülkesinin XIX 'ncu

l **PİTT:** (1759-1806) İngiliz devlet adamı, Büyük İhtilâlin ve Birinci Napoleon'un azılı düşmanı.

asırda oynayacağı roldeki şansını muhafaza etti. Bu hayat bahşeden bir politika idi. Hâlbuki Churchill, benimle anlaşmayı reddetmekle, memleketini bir intihar politikasına doğru sürükledi. O, bir harbi, ondan önceki bir harbin ölçülerine göre yürüten generallerin işledikleri hatanın aynısını işledi. Biribirlerinin tamamıyla aksi olan iki durum karşısındayız. Dünya politikasının yeniliği, Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği isimli bu iki devin mevcudiyetidir. Pitt'in İngiltere'si Avrupa'nın bir tek hâkimiyetin altına girmesine engel olmakla yani Napoleon'un emellerine set çekmekle, Dünya'daki kuvvet dengesini sağlıyordu. Churchill İngiltere'sine gelince durum bunun tamamıyla aksi idi. İngiltere bu kuvvet dengesini ayakta tutmak için, Avrupa'yı birleştirmek mecburiyetinde idi.

Harbin başlangıcından beri, sanki Churchill bu büyük politikadan anlama zekâ ve yeteneğine sahipmiş gibi davranmaya kendimi zorladım. O, bir uyanıklık anında bu politikayı anlayabilirdi. Fakat çoktan beri Yahudilere bağlanmıştı. Düşüncem İngilizlere müsamaha etmekle, Batıda tamiri imkânsız bir durum yaratmamaktı. Daha sonra, Doğuya saldırmak, komünist çıbanını deşmekle, batılılar nezdinde bir iyi niyet tepkisini uyandırmak ümidini besliyordum. Onlar iştirak etmedikleri hâlde, bu hareketlerimle, Batı'nın zehirden arınması işini üzerimi-

ze alarak, onlara bir temizlik imkânı veriyorduk. Fakat bu uyurgezerlerin iyi niyetli bir insan hakkında besledikleri kin, onların muhafazakârlık duygularından daha kuvvetlidir. Yahudi hâkimiyetinin Churchill devri İngilteresinin üzerindeki kudretini küçümsemiştim. Aynı İngilizler Nasyonal Sosyalizmi kabul etmektense yanılgılar içinde yıkılıp gitmeyi tercih ediyorlardı. Onlar şöyle böyle gösteriş kabilinden bir Yahudi düşmanlığı gütmemizi kabul edebilirlerdi. Fakat Dünya'daki Yahudi kudretini temeline kadar yıkmak azmimize gelince, kâfi derecede sağlam mideleri olmadığından, onlar bunu hazmedemezlerdi.

Pitt'in dehası devrin şartlarına uygun, gerçekçi bir politika gütmesinde idi. Öyle bir politika ki, memleketinin fevkalâde hamlelerinin yaratıcısı olmuş, İngiltere'ye XIX 'ncu asır boyunca, bütün dünyada bir üstünlük sağlamıştı. Halbuki bugün değişmiş bulunan şartları hesaba katmayan Churchill'in Pitt politikasının adi kopyası şeklinde takip ettiği yol, baştan aşağıya kadar ahmakça bir yanlışlıklar komedyasıdır. Çünkü Büyük Pitt'ten beri dünya çok değişmiştir! Şayet insanlığın değişim ve gelişimi geçen asırda yavaş idiyse, Birinci Dünya Harbinden hız almış ve şu an içinde bulunduğumuz harpte değişimi vadesinin sonuna vardırmıştır.

Kudret itibariyle, XXI 'ncu asrın başında yalnız Avrupa söz konusu olabilirdi. Asya'nın büyük impa-

ratorlukları ölüm uykusuna benzeyen bir uykuya gömülmüşlerdi. Yeni Dünya, Avrupa'nın eskiden meydana gelmiş bir parçasından başka bir şey değildir ve hiç kimse haklı olarak yeni istiklâle kavuşmuş on üç İngiliz kolonisinin muhteşem kaderini önceden göremezdi. On üç, -Ben ki hurafeye inanmam- bu rakam beni öyle olmaya sevketmekte idi. Dört milyon nüfuslu bu yeni devlet yüz yıllık bir zaman içinde ölçüsüz bir şekilde büyümüş ve XX 'nci asrın başında Dünya'nın en kuvvetli devleti haline gelmişti...[2]

1930 ve 1940 yılları arasındaki kesin devir içinde, durum Napoleon ve Pitt zamanında olduğundan tamamıyla farklı idi. Büyük harpte yıpranan Avrupa, üstünlüğünü yitirmişti. Onun öncülük rolünü artık kimse tanımıyordu. Avrupa hâlâ dünyanın çekici bir noktası olmakta devam ediyor, ama önemini gittikçe kaybediyordu. Birleşik Amerika Devletinin, Rus-Asya İmparatorluğu denen devin ve nihayet Doğan Güneş İmparatorluğunun[3] kudretinin meydana gelişi ölçüsünde Avrupa önemini gittikçe kaybediyordu.

2) **ONÜÇ KOLONİ:** A.B.D. yi birleşerek kuran ilk on üç İngiliz Kolonisi.

3) **DOĞAN GÜNEŞ İMPARATORLUĞU:** Japonya.

Şayet kader ihtiyarlayan ve nesilleri kuruyan İngiltereye yarı Amerikalı, ihtiyarlamış ve Yahudileşmiş, Churchill denen bu başbakan yerine, yeni bir Pitt ihsan etseydi, İngiltere'nin gelmek halini almış olan denge politikasını gayet iyi bilen Pitt'in idaresi altında, bu memleket bambaşka bir ölçüde, dünya ölçüsünde, ortaya çıkardı. İngiltere Avrupa'da rekabetleri muhafaza edeceğine, onlara sebebiyet vereceğine ve tahrik edeceğine, hiç olmazsa Avrupa'nın birleşmesine sesini çıkartmayacaktı. Birleşmiş bir Avrupa'nın müttefiki olacak, böylelikle dünya meselelerinde hâkem rolünü muhafaza edecekti.

Sanki Yüce Tanrı Albion şehrini, tarihi boyunca işlediği suçlardan ötürü cezalandırmak istiyormuş gibiydi.[4] Oysaki bu şehrin kuvvetini, işlediği suçlar temsil ediyordu. Mukadder bir zamanda Churchill'in başbakan olması, İngiltere ve Dünya için cezanın Yüce Tanrı tarafından tayin edilmiş olduğunu göstermektedir. Büyük Britanya'nın dejenere olmuş ileri gelenlerine Churchill çok gerekli bir adamdı. Sınırsız bir imparatorluğun ve Avrupa'nın kaderinin tayini, ne yazık ki bu yaşlı artist simsarına kısmet oluyordu. İleri gelenlerinin dejenere olma-

4) **ALBION:** XII. asırda bir mezhebin yayıcısı haline gelen Fransız şehri. Şehir ve halkı Papa tarafından açılan bir haçlı seferinde tahrip ve perişan edilmiştir.

sından dolayı, insanın İngiliz halkının kâinat üzerinde kurduğu hâkimiyeti temsil eden değerlerden şüphe edesi geliyor. Şahsen ben, bu değerlerin hâlâ yaşadıklarından şüphe ediyorum. Zira İngiliz halkının, şeflerinin yanlış hareketlerine cevap teşkil edecek hiç bir direnişi olmadı. Halbuki İngiltere'nin yeni ve faydalı bir yola kahramanca atılmasına yarayacak çok sayıda fırsat ortaya çıktı.

İngiltere şayet isteseydi, 1941 yılının sonunda harbe son verebilirdi. Londra'nın göklerinde karşı koyma azmini ispat etti ve İtalyanların Kuzey Afrika'daki haysiyet kırıcı yenilgilerinde hâkim unsur rolünü oynadı. İngiltere kendileri için bir gelenek halini almış olan bir barış antlaşması yapabilirdi. Fakat Yahudiler buna meydan vermediler. Churchill ve Roosevelt gibi Yahudi taraftarları, bu barışı kundaklamakla görevli bulunmakta idiler.

Kaldı ki bu barış Amerikalıları Avrupa'nın işlerinden uzak tutacaktı. Avrupa meseleleri Üçüncü Reich'ın idaresi altında aceleyle halledilecekti. Bir defa Yahudi hakimiyeti tecrit edildikten sonra bu kolay bir şeydi. Sıra ile birkaç ay aralıkla iki Germen kuvveti tarafından mağlup edilen Fransa ile İtalya, büyüklük hevesinden derslerini almış olacaklardı.[5] Her iki Lâtin devleti de kuvvetleriyle orantı-

Almanya ile İngiltere kastediliyor.

sız düşen büyüklük politikalarından mecburen vazgeçeceklerdi. Bu devletlerin Kuzey Afrika ve Orta Doğu politikaları da kendiliklerinden her türlü ihtirastan arınacaktı. Bu keyfiyet ise Avrupa kıt'asına İslâm devletleriyle cesurane bir dostluk politikası takip etme imkânını bahşedecekti. O zaman Avrupa'nın yaratmış olduğu endişelerden kurtulan İngiltere, kendini tamamıyla İmparatorluğunun *geleceği* için vakfedebilecekti. Nihayet, batı cephesi güvenlik altına alınan Almanya, kelle koltukta kendini hakiki görevine verebilirdi. Bu görev Alman mevcudiyetinin hayati gayesi, Nasyonal - Sosyalizmin sağlıklı ve güçlü oluşumu: **Yani bolşevikliğin ezilmesi** idi. Bunun neticesi olarak Alman halkının istikbâlini garantiye alacak olan, doğudaki toprakların fethi başlayacaktı.[6]

Hayatın kaidelerinin mantığı, her zaman bizim beşeri mantığımızdan ayrılır. Biz her zaman anlaşma yollarına gitmeye ve Britanya İmparatorluğunun devamını sağlamak için, bütün kuvvetimizi terazinin kefesine atmaya hazırdık. Kaldı ki hakikatte dünya'nm en sefil insanı dahi bence İngiliz dediğimiz bu azametli adalıların herhangi birinden daha sempatiktir. Her halükârda Almanlar daha sonra yarınki dünya'nın kendilerini güçlükle affedebilecekleri,

6) Hitler'in Lebensraum politikası,

modası geçmiş bir iddiayı müdafaa etmeye sürüklenmedikleri için kendilerini bahtiyar sayacaklardır. Harbin sonu ne olursa olsun, bugünden itibaren İngiliz İmparatorluğunun sonunun geldiğini haber verebiliriz. Bu imparatorluk ölüm darbesini bu harpte yemiştir. **İngiliz halkının geleceği, lânetli adasında açlık ve veremden ölmektir.**

Aslında İngiltere'nin inadı ile Üçüncü Reich'ın azimli direnişi arasında hiçbir *benzer* taraf yoktur. Harbin başında İngiltere yolunu seçmek imkânına sahipti. Hiçbir şey İngilizleri harbe atılmaya zorlamıyordu. Halbuki bunlar, yalnız harbe atılmakla yetinmeyip, aynı zamanda mücadeleyi kışkırtmışlardı. Şayet harbe taraftar olan İngiliz ve Fransızların kötü niyetli politikaları olmasaydı, Polonya intihar politikasına sürüklenmezdi. Bütün bunlara rağmen, İngiltere bu hataları işledikten sonra bile, ya Polonya'nın harp dışı edilmesinden veya Fransa'nın mağlûbiyetinden sonra oyundan dışarı çıkabilirdi. Böyle bir davranış, muhakkak ki İngiltere için çok şerefli sayılmazdı. Bununla birlikte bu konularda zaten İngilizlerin izzeti nefsi pek hassas değildir. İngiltere hiçbir şey yapamasaydı, Fransa'nın 1940 Mayısında Belçika için yaptığı gibi mağlûbiyetinin büün mesuliyetini eski müttefikleri üzerine atamaz mıydı? Zaten bu dâvadan yüz çevirmesi için İngilizlere biz de elimizden gelen yardımı seve seve yapardık.

1941 yılı başında Afrika'daki başarıları ile prestejini yeniden elde eden İngiltere, Almanya ile beyaz bir sulh anlaşması imzaladıktan sonra, en iyi şartlarla harpten çekilebilirdi. Haddi zatında en korkunç düşmanlarından daha hırslı olan müttefikleri Yahudilerin ve Amerikalıların kanunlarına İngiltere niçin boyun eğmeyi kabul etti? Çünkü harbi kendisi için değil toz kondurmadığı müttefikleri için yapıyordu.

Ama Almanya için hiçbir tercih hakkı yoktu. Bütün Almanları büyük bir devletin sınırları içinde birleştirmek ve bu millete hakiki bir istikbâlin şartlarını, yâni yaşayış imkânlarını sağlamak idealimiz anlaşılır anlaşılmaz, birden bütün düşmanlarımız karşımıza dikilmişlerdi. Harp kaçınılmaz oluyordu. Bu harbi önlememiz için Alman milletinin temel menfaatlerine ihanet etmeyi kabul etmemiz lâzımdı. Temel menfaatlerimizi göstermelik bir bağımsızlık karşılığında değişemezdik. Böyle bir tutum, ceplerini doldurmak için bir takım boş formüllerle gargara yapmaya daima hazır olan, İsveçliler'in ve İsviçreliler'in işine gelirdi. Zaten Weimar Cumhuriyeti de daha fazlasını istememişti. Ne yapalım böylesine bir ihtiras (!) Üçüncü Reich'm felsefesine uydurulamazdı.

Harbi yapmaya bin defa mahkûmduk. Bizim için mühim olan nokta en elverişli anı seçmekti. Bir defa işe giriştikten sonra, geri çekilmenin mümkün olmayacağını belirtmeye bilmem gerek var mı?

Düşmanlarımız yalnız Nasyonal-Sosyalizmin doktrininden gocunmuyorlardı. Onlar Alman milletinin değerlerine can veren Nasyonal-Sosyalizmin kanına susamışlardı. Demek ki onlar Alman milletinin yıkılışını istiyorlardı. Bu düşünce üzerinde yanılmamızın en ufak bir ihtimali dahi yoktur. Bize karşı düşmanın kini ilk defa olarak dalkavukluktan daha kuvvetli olarak kendini gösteriyordu. Düşüncesinin dibini bize bu kadar açıkça gösteren düşmanlarımıza ne kadar teşekkür etsek yeridir.

Etrafımızı istilâ eden bu mutlak kine, biz ancak bir ölüm kalım harbi ile karşı koyup başarı elde edebiliriz. Hayatımızı devam ettirmek için mücadele ettiğimizden dolayı, kelle koltukta savaşıyoruz. Ne olursa olsun yaşamak için yaptığımız bu kavgayı ölene kadar devam ettireceğiz. Bu harpten, Almanya? her zamankinden kuvvetli, İngiltere ise her zamankinden zayıf çıkacaktır. Felâketlerin ve düşmanlıkların Almanya için büyük hamlelere başlangıç olduğunu tarih ispat edecektir. Bu harpte Almanya, bütün diğer milletlerle mukayese edilmeyecek *derecede* acı çekmiştir. Milletimizin bu harpte çektikleri, gelecekteki büyük zeferlerimizin yardımcısı olacaktır. Bütün kurbanlara ve azmine rağmen, Yüce Tanrı bu milleti yüz üstü bırakırsa, o zaman bu millet, öyle büyük bir imtihana sokulmuş olacak ki, bu da onun hayat hakkını daha fazla kuvvetlendirmiş olacaktır.

FÜHRER'İN GENEL KARARGAHI,

6 Şubat 1945

Her iki tarafın da misli görülmemiş bir şiddetle güttükleri elli dört aylık dev bir mücadeleden sonra, Alman milleti kendisini yok etme iddiasında olan bir koalisyonun karşısında tek başına bulunuyor.

Sınırlarımızın dört bir tarafında harp kudurmuşcasına devam ediyor. Başkentimizin etrafındaki harp çemberi gittikçe daralıyor. Düşman nihai hücumu yapmak niyetiyle bütün kuvvetlerini topladı. Onlar için bizi yenmek değil, ancak bizi ezmek arzusu söz konusudur. Devletimizi yıkmak, Dünya Görüşümüzü (Weltansehaung) silmek, Nasyonal - Sosyalizme olan inancı yüzünden Alman milletini köle haline getirerek cezalandırmak istiyorlar. Mücadelenin son çeyrek saatini yaşıyoruz.

Durum vahimdir. Çok vahimdir. Hatta ümitsiz gibidir. Yorgunluğa, bitkinliğe mağlup olabilir, cesaretsizliğe mahkûm olabilir, hattâ düşmanlarımızın zaafını unutmak derecesine düşebiliriz. Kaldı ki bu zaaflar mevcuttur. Karşımızda kin ve kıskançlık saikiyle toplanmış, ahenksiz bir koalisyon vardır. Bu koalisyon, bağlarını, ilhamını, Yahudileşmiş liderlerin, Nasyonal-Sosyalizmden edindikleri büyük korku ile donatıp, güçlendirmiştir. Bu şekilsiz düşmanlık ile mukayese edilecek olursak, biz yine de talihli sayılırız. Çünkü kendi irademizden başka hiçbir kimseye bağlı değiliz. Bu mücadele neyi sembolize etmektedir? Acayip bir yığınla, büyük, ama akıtacak kanı kalmamış, hiçbir düşmanlığın yenemeyeceği bir cesaretle donanmış, düzenli bir kitlenin karşılaşmasıdır bu. Alman milleti gibi karşı koyup, direnmesini bilen bir milletin böyle bir köz yığını içerisinde bilâkis o daha sarsılmaz, daha cesur bir ruhu çelikleştirmesini bilecektir. Mağlubiyetimizin çapı ne olursa olsun, önümüzdeki günlerde bu ortamda dahi Alman milleti yepyeni kuvvetlerle yeniden doğacaktır... Ve halihazırda durum ne olursa olsun, milletimiz muzaffer yarınları görecektir. Tazı payı etrafında kavgaya tutuşan yaratıklar, bizden lâyık oldukları cevabı alacaklardır. Onların tutumları bizi elimizde kalan tek çıkış yoluna sürüklemektedir. Ümitsiz bir saldırıyla, arkamıza bakmadan, daima düşmanın karşısında, vatanın topraklarını adım adım

müdafaa etmek için, mücadeleye devam etmek mecburiyetindeyiz. İnsan mücadele azmini muhafaza ettiği müddetçe, ümit daima var demektir. Bu gerçek her şeyin mahvolduğunu düşünmemize mâni olmaktadır. Yok şayet her şeye rağmen, kader, tarih boyunca bir defa daha karşımızdaki kuvvetlere mağlûp olmamızı emrediyorsa, bu tecelli, başlar dik tutularak, Alman milletinin şerefi lekelenmeden yerine getirilmelidir. Ümitsiz bir mücadele, sonsuza kadar örnek olma kıymetini muhafaza eder. Leonidas'ı[7] ve onun üç yüz Ispartah'sını hatırlamalıyız. Zaten kendimizi koyun gibi boğazlatmak alışkın olduğumuz bir davranış tarzı değildir. Belki bizi mahvedecekler ama, yolumuz mezbahaya uğramayacaktır.

Hayır. Asla ümitsiz bir durum diye bir şey kabul edilemez. Alman milletinin tarihinde kaç defa ümit edilmedik anlarda, kader ters yüzü dönmüştür. Yedi Sene Harpleri sırasında İkinci Frederick mahvolmanın eşiğine gelmişti. 1762 yılının kışında tâyin ettiği güne kadar durumunda bir değişiklik olmazsa kendini zehirlemeye karar vermişti. Oysaki bu müddetin bitiminden birkaç gün önce, Rus Çariçe'si aniden ölmüş, mucize kabilinden durum tamamıyla tersine dönmüştü. Büyük Frederick gibi biz de bir

7) **LEONIDAS (M.Ö. 490 - L)** Ispartanın birinci kralı. Perslere karşı Termogil geçidini 300 Ispartalı ile savunan kumandan.

koalisyonla karşı karşıyayız. Kaldı ki bir koalisyon sabit bir realite değildir. Mevcudiyeti daima birkaç şahsın varlığı ile söz konusudur. Bir Churchill ölmeye görsün, her şey değişebilir. O zaman İngilizlerin ileri gelenleri, belki önlerinde açılacak uçurumun farkına varacak ve bağırıp, çırpınacaklardır. Endirekt olarak biz bu İngilizler için mücadele ettik. Günün birinde zaferimizin faydasını göreceklerdir.

Hedefin burnu dibinde de zaferi koparmamız mümkündür. Bu iş için acaba uygun olan zamanı ele geçirebilecek miyiz?

Mesele sadece telef olmamaktır. Alman milleti için Hürriyet içinde yaşamanın tek yolu zafere ulaşmaktır. Sırf bu muhakeme bile bu harbin kaçınılmazlığını gösterecek, harbin boşuna yapılmadığını ispat edecektir. Bu harp zaten kaçınılmaz bir harpti: Nasyonel-Sosyalist Almanyasının düşmanları bana bu harbi hakikatte 1933 Ocağından beri zorla kabul ettirmişlerdi.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI,

7 Şubat 1945

Kalkınıp, gelişmiş olmak isteyen bir millet, toprağına bağlı kalmak mecburiyetindedir. İnsanoğlu üzerinde dünyaya gelmek imtiyazına sahip olduğu topraklarla asla ilgisini kesmemelidir. İnsan üzerinde doğduğu topraklardan zaman zaman ve yine geri dönmek fikriyle ancak ayrılabilmelidir. İhtiyaç yüzünden sömürgeci olan, fakat büyük sömürgeler meydana getiren İngilizler, umumiyetle bu kurala riayet etmişlerdir.

Kıta milletleri için ancak fatih memleket ile fethedilen memleket arasında toprak devamlılığı sağlandıktan sonra, yayılmanın mümkün olabileceğini önemli bir faktör olarak belirtmek isterim.

Kökleşmek ihtiyacının kıt'a milletlerine, bilhassa ve özellikle Alman milletine uyan bir gerçek olduğunu zannetmiyorum. Neden bugüne kadar sömürgeci kaderine sahip olmadığımızı bu gerçek açıklamaktadır. İster eski, ister yeni çağlarda olsun, denizlerin ötesindeki teşebbüslerin, milletleri alabildiğine fakirleştirdiği, gözle görülen bir gerçektir. Bu yolda gitmekte ısrar eden ve aynı şekilde hareket eden milletler, kendi kendilerini bu çeşit maceralarda tüketmişlerdir. Mükemmel işleyen bir tekrarlar kuralı içinde bütün bu milletler, ya yarattıkları veya uyandırdıkları kuvvetlerin yükselişinin kurbanları oldular. Eski Yunanlılardan daha iyi örnek bulunabilir mi?

Eski Yunanlılar için gerçek olan bu tecelli, modern devir ve Avrupalılar için de geçerlidir. Bazen kendi üzerine katlanmanın milletler için bir zaruret olduğu şüphesizdir. Bu fikrin olaylarda yaşadığını görmek için uzun bir devir içinde inceleme yapmak yeterlidir.

İspanya, Fransa ve İngiltere boş sömürgecilik teşübbüsleri içinde kansızlaştılar, kurudular ve boşaldılar. İspanya ve İngiltere'nin hayat verdikleri ve parça parça meydana getirdikleri kıt'alar bugün kendilerine has bir hayat nizamına kavuşup, ister istemez bir egoizme saplanıp kaldılar. Lâf değil, dünün bu sömürgeci milletleri, geçmişlerinin hatırası-

na kadar her şeylerini kaybettiler. Zaten bunlar, ruhları, kültürleri ve öz medeniyetleri olmayan sunî dünyalardır. Bu açıdan bakıldığı zaman bu memleketler yeryüzünde lüzumsuz fazlalıklardan başka nedir ki?

Bazıları boş kabul edilen kıt'alardaki, iskân hareketindeki başarıyı ileri sürebilirler. Amerika Birleşik Devletleri ve Avusturalya'nın durumunda olduğu gibi... Belki bir başarıdan bahsedilebilir ama, yalnız maddi plân üzerinde. Bunlar yaşı olmayan sun'î eserlerdir. İnsan çocukluk halini aşıp aşmadıklarını, veya bunayıp bunamadıklarını bilemiyor. Önceden meskûn bulunan kıt'alarda başarısızlık daha belirli idi. Oralarda beyazlar kendi kendilerini sadece zor yolu ile kabul ettirmeye çalıştılar, yerliler üzerindeki varlık ve etkilerini sıfıra düşürmüşlerdi. Hindular Hindu, Çinliler Cinli, Müslümanlar Müslüman olarak kalmışlardı. Hıristiyan misyoner teşkilâtının bütün gayretlerine rağmen, dinî plân üzerinde herhangi bir değişiklik meydana gelmemiştir. Birtakım dengesizlerin hali hariç tutulmak şartıyla bir takım din değiştirme hâllerinin hepsi şüpheli sebeplere dayanmakta ve bu nadir gelişme ve olaylaların hepsi en küçük samimiyetten uzak bulunmaktadır. Her şeye rağmen beyazlar bu milletlere bazı şeyler getirmişlerdir. Bunlar getirebilecekleri avantajların şüphe yok ki en fecisidir. Şimdi dünyanın başına

belâ olan meselenin hepsi bize aittir: **Materyalizm, taassup ve frengi.** Kısacası bu milletler bizim onlara vermek istediklerimizden, daha yüksek değerlere sahip olduklarından dolayı, verdiklerimizi umursamadılar, kendi değerleriyle yetinerek oldukları gibi kaldılar. Halbuki Avrupa zor kullandığı zamanlar daha önemli sonuçlar elde etmiştir. Kuvvet yolu ile insanların kalbinin fethedilemeyeceğini aklı selim de kabul etmiştir. Bununla beraber sömürgecilerin gelir hanesine kaydedilebilecek bir başarıları vardır: **Her yerde kin tohumları ektiler.** Uykularından bizler tarafından uyandırılmış bu milletleri, bizleri kapı dışarı etmeye, bu kin sevkediyor. Sanki bu milletler sırf bizi kovmak gayesiyle uyanmışlar gibi. Kim sömürgeciliğin yeryüzünde Hıristiyanların sayısını arttırdığını iddia edebilir? **Islâmiyetin başarısını tasdik eden kitle hâlindeki müslüman olma hareketi nerede, Hıristiyanlık nerede?** Sadece burada ve orada küçük Hıristiyan cemaatleri görüyorum ki, bunların Hıristiyanlığı çok defa fiilayattan uzak, birer isimden ibaret kalmaktadır. İşte büyük hakikatin temsilcisi olan (!) muhteşem (!) Hıristiyan dininin bütün başarısı!

Ne kadar iyimser olunursa olunsun, Avrupa'nın sömürgecilik politikası, tam bir başarısızlıkla neticelenmiştir. Bu konuda yalnız bir sathi başarı göz önüne alınabilir ki, bu da yalnızca maddî bir plân

üzerinde kalmaktadır: İsmi Amerika Birleşik Devletleri olan bu ucubeyi kastediyorum. A.B.D. hakikaten bir ucubedir. Çünkü bu ucube olmasaydı, anası Avrupa yakasını bolşeviklikten kurtarmaya ümitsizce çalışırken, Yahudi Roosewelt tarafından idare edilen Amerika Birleşik Devletleri, sanki daha iyi bir şey yapamıyormuş gibi, esatiri kudretini Asya'nın bu barbarlarının emrine bırakmazdı. Geçmişle ilgili olarak Birleşik Devletlerin omurgasını teşkil eden milyonlarca iyi kalpli Almanın oraya gidip yerleşmelerine teessüf etmekten başka elden ne gelir? Zaten bunlar sadece ana vatanımız için kaybolmuş Almanlar olmakla kalmamışlardır. Aynı zamanda bizler için diğerlerinden daha korkunç düşmanlar olmuşlardır. Bir Alman muhaciri şayet ciddiyet ve iş sahasında bazı değerler muhafaza edebilmişse bile, ruhunu kaybetmekte gecikmemiştir. Milliyetini kaybetmiş bir Almandan daha çirkin bir varlık tahayyül edilemez!

Germen kanının homorojisine mani olabilmek için geleceğe dikkat etmemiz lâzımdır. Nüfus artışının taşkınlıklarını daima doğuya doğru kanalize etmemiz lâzımdır. Germenlerin yayılışı için, tabiatın gösterdiği istikamet budur. Doğuda ırkımızın karşılaşacağı iklim sertliği, bize sert adam olmak vasıflarını muhafaza etmek imkânını bahşedecektir. Ruhlarda cereyan edecek olan mukayesenin tesiriyle,

her şey bizlere orada ana vatanı hatırlatacaktır. Bir Almanı alın Kief'te yerleştirin, mükemmel bir Alman olur. Miami'de yerleştirin, onu dejenere bir insan, yani bir Amerikalı yapmış olursunuz.

Sömürgecilik bir Alman ideali olmadığına göre, Almanyanın bu politikayı uygulamakta olan devletlerle kendini birlik içinde saymaması ve bu yolda kendilerine herhangi bir yardımda bulunmaması için yeterli derecede sebep mevcut demektir. Biz Avrupa'ya söz konusu olan Monreo Doktrinini uygulamalıydık. "Avrupa Avrupalılarındır!" Bu prensip Avrupalılar'ın diğer kıt'alarm işlerine karışmamaları anlamına gelmeliydi.

Meselâ, Avustralya'ya sürgün edilmiş canilerin varlığı bizi ilgilendirmemelidir. Şayet onların hayatiyeti uygun bir ritimle, nüfuslarının yoğunluk *derecesini* çoğaltmalarına imkân vermiyorsa, bize hiç baş vurmasınlar. Kıt'alarmın boşluğu, korkunç bir hızla çoğalan Asya nüfusunun fazlalıklarını cezbederse, bunda da bir sakınca görmüyorum. Bu nüfus tufanı ile ne hâlleri varsa görsünler. Tekrarlıyorum. Avrupa'dan arta kalan kırıntılar, hiçbir suretle bizi ilgilendirmiyor.

FÜHRER İN GENEL KARARGAHI,

10 Şubat 1945

Bazen kendi kendime "Acaba 1940 yılında İspanya'yı harbe sürüklememekle hata mı ettik?" diye soruyorum. O zaman İspanya'yı harbe sürüklemek bizim için hiç de mesele değildi. Zira İtalyanlardan sonra İspanyol'lar da galipler kulübüne girmek için yanıp tutuşuyorlardı.

Tabii Franco, müdahalesinin büyük bir fayda karşılığı ancak meydana gelebileceği kanaatinde idi. Buna rağmen jesuit olan eniştesinin sistematik sabotajları sayesinde, bizimle beraber uygun şartlar karşılığında hareket birliğini kabul edebilirdi: Büyük İspanyol gururunun tatmin edilmesi için, Fransa'nın küçük bir parçasının vadedilmesi, maddi menfaat yönünden de Cezayir'in bir kısmının kendisine he-

diye edilmesiyle her şeye razı olabilirdi. Fakat İspanya'nın bize elle tutulur bir hizmet göremeyeceği kanaatinin bende uyanmasından ötürü, direkt olarak harbe müdahalesinin söz konusu olmadığı hükmüne varmıştım. İspanya'nın yanı başımızda harbe girmesi, Cebelütarık'ı işgal etmemize imkân verecekti ama, buna karşılık Sen Sabastian'dan Kadiks'e kadar uzayan bir hattın müdafaası da sırtımıza yüklenecekti. Fazladan olarak şu durum şartların da yeni bir faktör olarak doğması pekâlâ mümkündü: İngilizler İspanya'da sivil harbi yeniden başlatabilirlerdi. Neticede hiç de hoşlanmadığımız, papazlar tarafından yönetilen bir kapitalist menfaatçiler rejimine ölüm kalım pahasına bağlanmış olacaktık. Sivil harp sona erdikten sonra, İspanyolları barıştırmadığından, biz yardımlarımızla Falanjistleri yaşatmaya çalışırken o bu gurubu bir kenara attığından, nihayet hepsi kızıl olmayan bütün düşmanlarına birer haydut muamelesi yaptığından dolayı Francoyu yukarıda saydığım yanlış hareketlerinden ötürü dünyada affedemem. Ruhban sınıfının takdisi ile bir yağmacılar azınlığı herkesi soyup soğana çevirirken bütün bir memleket halkının yarısını, kanun dışı ilân etmek bir çözüm yolu değildir. Eminim ki kızıl oldukları iddia edilen İspanyollar arasında pek az komünist vardır. Bizi aldattılar. Şayet asıl durumu bilseydim, açlıktan isyan edenleri *ezerek* onla-

rın yerine korkunç imtiyazlara sahip olan İspanyol keşişlerini iktidara getirmeyi dünyada kabul *etmezdim.*

İtiraf etmeliyiz ki, bu savaşta İspanya bize elinden gelen en büyük hizmeti yaptı: Iberik yarımadası harp dışı bırakıldı. Ayağımızdaki İtalyan prangasını sürüklemek zaten bize kâfi geliyordu. İspanyol askerinin değeri ne olursa olsun, içinde bulunduğu dağınıklık ve hazırlıksızlıktan ötürü harbe girseydi, İspanya bize yardım edeceğine, bilâkis hatırı sayılır *derecede* bizi rahatsız edecekti.

Bu harp, hiç olmazsa Lâtin memleketlerinin önüne geçilmez bir gerileme içerisinde bulunduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Lâtinlere artık dünyadaki medeniyet yarışından pay almadıklarını ve dünya meselelerinin hallinde söz sahibi olmaya haklarının kalmadığını ispat etmiştir.

En basiti Franco'yu harbe sokmadan, fakat onun yardımı ile komandolarımıza Cebelütarık'ı işgal ettirmekti. Bunu bahane *ederek* İngiltere'nin İspanya'ya harp ilân edemeyeceği muhakkaktı. İspanya'nın harbin dışında kalması keyfiyeti dahi, İngiltere'yi bahtiyar edecekti. Bize gelince, bu durum İngiltere'nin Portekiz kıyılarına çıkartma yapma tehlikesinden dolayı bizi sorumlu tutmayacaktı.

FUHRER'IN GENEL KARARGAHI,

13 Şubat 1945

Nasyonal Sosyalizmin marifeti, Yahudi meselesini herkesten evvel gerçekçi bir şekilde ele almasıdır.

Her zaman Yahudiler, bizzat Yahudi düşmanlığını tahrik etmişlerdir. Mısırlılardan günümüze kadar tarih boyunca Yahudi olmayan milletler hep bu macerayı yaşamışlardır. Öyle günler gelmiştir ki, bu milletler istismarcı Yahudiler tarafından istismar edilmekten bıkmışlardır. İşte o zaman pirelerini silken hayvanlar gibi ayaklanmışlardır. İlk önce kabaca tepki göstermiş, sonra da isyan etmişlerdir. İçgüdü ile direnmenin bir çeşididir bu. Adapte olmayı kabul etmeyen, beraber yaşadığı milletin içinde erimek istemeyen, fazla olarak müthiş bir yapışkanlık-

la kendini zorla kabul ettiren ve nihayet nimetinden istifade ettiği milletin ekmeğine suyuna aldırmadan onu istismar eden Yahudiye karşı gösterilen bir düşmanlık tezahürüdür bu. Yahudi, erimeyen ve erimeyi red eden bir yaratıktır. Yahudiyi diğer milletlerden ayıran özellik şudur: O Yahudiliği muhafaza ederken içinde bulunduğu toplumun bütün haklarına sahip olduğunu iddia eder. Her iki tablo üzerinde dolabını çeviren ve bunu kendine verilmiş bir hak olarak kabul eden Yahudiden başka, dünyada hiçbir kavim bu kadar aşırılık ve istismara kaçan imtiyazlar talep etmez.

Nasyonal Sosyalizm olaylara dayanarak Yahudi meselesini ortaya koymuştur: Yahudilerin dünyayı idare etmek kararını etkisiz bırakmakla, Yahudilere her sahada hücum etmekle, gaspettikleri bütün köşe başlarından onları kovmakla, Alman âlemini Yahudi zehirinden temizlemek azmiyle onları her yerde kapı dışarı etmiştir. Tam yıkılışa doğru giderken bir panzehir banyosu bizim için kaçınılmaz olmuştur. Tedbirimizi almasaydık boğulacak veya istilâya uğrayacaktık.

Şayet Almanya'da bu teşebbüsümüzde başarıya ulaşsaydık, bu başarının yağ lekesi şeklinde yayıldığına da şahit olacaktık. Mutlak kurtuluş kaçınılmazdı. Zira sağlam bir bünyenin, hastalığın mikroplarını yenmesi kadar normal hiçbir şey yoktur. Yahudiler kendileri için bu tehlikenin farkına vardıkları içindir ki bize karşı kışkırttıkları ölüm kalım savaşında, bütün imkânlarını ileri sürmeye karar vermişlerdi. Hattâ bütün dünyamız yıkılsa dahi, Nasyonal Sosyalizmi ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmaya karar vermelerinin sebebi budur. Tarihte hiçbir harp İkinci Dünya Harbi kadar bu çeşit tipik tarzda ve özellikle bir Yahudi harbi olmamıştı.

Her şeye rağmen ben Yahudileri maskelerini atmaya mecbur ettim. Hattâ teşebbüsümüz bir yenilgi ile neticelense bile bu yenilgi ancak geçici olacaktır. Dünyanın gözlerini "Yahudi tehlikesi" denen realite üzerine açmış olacağım.

Tutumumuzun bir diğer neticesi de Yahudiyi daha tecavüzkâr olmaya sevk etmemizdir. Kaldı ki tecavüzkâr Yahudi sinsi halinden olduğundan çok daha az zararlıdır. Irkını kabullenen Yahudi, din hariç sizden hiçbir bakımdan farkı olmadığını utanarak iddia eden Yahudiden yüz defa evlâdır. Bu harbi kazanırsam, Yahudinin dünyadaki iktidarına son vermiş olacak, ona gerçek insanlığın darbesini vuracağım. Ama bu harbi kaybedersem, bu bile onların muzafferiyetini garantilemiyecektir. Zira onların da kaybedecek çok şeyleri olacaktır. Taşkınlıklarını öyle bir dereceye vardıracaklardır ki, Dünya kamu oyunda korkunç bir Yahudi düşmanlığının doğmasına sebebiyet vereceklerdir. Gayet tabiî olarak heı iki tablo

üzerinde oynamakta devam edeceklerdir. Her memlekette o milletin mensupları ile eşit avantajlar talep ederken, diğer taraftan seçkin bir ırkın üyeleri oldukları gururundan da vazgeçmeyeceklerdir. **Muzaffer Yahudi tipinin sinsi ırkından utanan Yahudi tipinin yerini alması Yahudiliğin sonunu getirecektir.** Bu tiplerden birincisi en azından ikinci tip kadar iğrençtir. Zaten bizzat Yahudiler yeryüzünde Yahudi düşmanlığını körükleyen davranışlardan vazgeçmezlerse, bu düşmanlığın ortadan silinmesi elbette imkânsız olur. Savunma tepkisinin ortadan kalkması için bu tepkiyi doğuran sebeplerin önce ortadan kalkması lâzımdır. Bu konuda Yahudilere güvenebiliriz. Yahudinin yeryüzünde mevcudiyeti, ona karşı uyanan düşmanlığın mutlak teminatıdır.

Şunu da itiraf etmeliyiz: Irkî kinlerin hassasiyeti dışında, diyebiliriz ki, hiçbir ırk için diğer bir ırkla karışmak arzuya şayan bir husus değildir. Bazı önemsiz başarı hâlleri hariç tutulacak olursa, ırkların sistematik karışımı asla iyi sonuç vermemiştir. Bir ırkın karışıksız olarak kendini muhafaza dileği onun canlılığının ve sıhhatinin ispatıdır. Herkesin ırkının gururunu taşıması ve bunun diğerleri için bir hakaret telâkki edilmemesi normaldir. Çinlilerin veya Japonların bizden aşağı insanlar olduklarını hiçbir zaman düşünmedim. Bu milletlerin geçmiş me-

deniyetlerin malı olduklarını ve geçmişlerinin bizimkisinden üstün olduğunu kabul ediyorum. Nasıl ki biz mensup olduğumuz medeniyetten gurur duyuyorsak, onlar da kendi medeniyetleriyle öğünmekte haklıdırlar. Öyle tahmin ediyorum ki, Çinlilerle, Japonlar ırklarıyla ne kadar iftihar ederlerse, onlarla anlaşmak benim için o kadar kolay olur.

Bir ırka mensubiyet temeli üzerine kurulmuş olan bu gurur, yalnız Almanlara has bir özellik değildir. Son üç asırlık devamlı bölünme hareketlerinin neticesi olan bu durum, dinî şartlara yabancı tesirine ve Hıristiyanlığın tesiri gibi bazı sebeplere dayanmaktadır. **Zira Hıristiyanlık Germenlere uygun bir din değildir.** Dışarıdan getirildiği için Germen dehasına uygun düşmüyor. Kabından taştığı veya aşırı saldırgan olduğu zaman, Almanın duyduğu ırkî gurur, Germen ırkının aşağılık duygusundan başka bir şey değildir. Prusyalıların bu konuda bir istisna teşkil ettiğini belirtmeye lüzum yoktur. Onlar Büyük Frederick zamanından beri kendinden emin olanların sessiz gururuna sahiptirler. Bu gururu gösterişsiz bir şekilde taşımaktadırlar. Sahip oldukları değerler sayesinde, Prusyalılar Alman Birliğini gerçekleştirmeye muktedir olduklarını ispat etmişlerdir. İşte Prusyalılara has olan bu karakteri Nasyonel-Sosyalizm bütün Almanlara vermeyi denedi.

Avusturyalılar da kanlarında Prusyalılarınkini andıran bir gurur taşımaktadırlar. Bu gurur asırlar var ki başka milletler tarafından idare edilmeyip aksine olarak uzun bir zaman boyunca kumanda edici ve kendilerine itaat ettirici olmalarından doğmaktadır. Onlar iktidarın ve hakimiyetin tecrübelerini biriktirmişlerdir. Hiç kimsenin kendilerine çok görmediği bunca haklı bir gururun sebebini tecrübelerde aramak lâzımdır.

Nasyonal Sosyalizm potasında Alman ruhunun bütün özelliklerini eritecektir. Bu potadan çalışkan, mesuliyet sahibi, kendinden emin, fakat tabii, ferdi olarak değil ama, bütün diğer milletlerin takdirini toplayan daha büyük bir topluluğa mensup olduğunü çok iyi bilen, yani özünden gurur duyan modern Alman tipini yaratacaktır. Alman olarak üstünlük duygusunu beslemek, başkalarını ezmek duygusu ile hiçbir zaman karıştırmamak lâzımdır. Bu duyguyu bazen mübalağalı bir şekilde tahrik ettiysek, işe başladığımız günün icabı, Almanları biraz da güç kullanarak iyi yola itmek mecburiyetinde idik. Herhangi bir istikamete yapılan kışkırtıcı bir hareket daima aksi istikametten başka saldırgan bir hareketin doğmasına sebep teşkil eder. Bu husus eşyanın tabiatından ileri gelmektedir. Üstelik bütün bunlar bir günde yapılacak işler değildir. Zamanın yavaş işleyişi ile olacak şeylerdir. Büyük Frederick hakiki Prus-

yalı tipinin yaratıcısıdır. Hakikatte Prusya karakterinin her Prusyalıda özel şekliyle yaratılabilmesi için, iki veya üç neslin yetişmesi gerekmiştir. **Bizim ırkçılığımız, Yahudi ırkından başka hiçbir ırka karşı tavır alan bir ırkçılık değildir.**

Her ne kadar kolay ifade etmek bakımından Yahudi ırkından bahsediyorsak da, esasında genetik manada Yahudi ırkı diye bir ırk yoktur. Buna rağmen fiiliyatta bir gerçek vardır ki, bu da ortada bir Yahudi topluluğunun mevcudiyetidir. Yahudiler tarafından tasdik edilen bir konuyu biz de tereddüt etmeden kabullenebiliriz. Ruhî plân üzerinde her ferdi biribirlerinin aynı olan bir gurup vardır ki, bunun içinde siyasî yönden hangi milletin tebaası bulunursa bulunsunlar, dünyanın dört bir bucağında yerleşmiş bütün Yahudiler toplanmışlardır. İşte bu insan gurubuna biz Yahudi ırkı ismini vermekteyiz. Her ne kadar bu insanlar İbranî dinini bir bahane olarak ileri sürüyorlarsa da, ne dinî bir topluluktan, ne de aynı dine mensubiyetten yaratılmış herhangi bir dinî bağdan bahsedilebilir.

Yahudi ırkı her şeyden önce aklî bir ırktır. Temelinde ibrani dini bulunuyorsa, bu dinden şeklini almışsa, yine de herhangi bir dinî esastan mahrumdur. Çünkü Yahudi cemaati birtakım kararlı Tanrı tanımazlarla samimi dindarları aynı seviyede karmakarışık sinesinde birden toplayabilmiştir. Buna

Yahudilerin durmadan sebebiyet verdiklerini unuttukları, asırlar boyu katlandıkları zorlukların yarattığı bağlan da ilâve etmek lâzımdır. Irk bilgisi yönünden Yahudiler bir ırkı temsil edebilecek kadar özelliği bir araya getirememişlerdir. Bununla beraber, her Yahudinin damarlarında, özellikle Yahudi karakteri taşıyan birkaç damla kanı ihtiva ettiği de muhakkaktır. Yoksa Yahudilerde birtakım müşterek fizikî vasıfların toplanmasını başka türlü izah etmek imkânsız olurdu. Yahudi fizyonomisinin belirtileri olan bu müşterek vasıfları, yüzde yüz hangi memleketten, meselâ ister Polonya'dan, ister Fas'tan gelmiş olsun, dünya'nın bütün Yahudilerinde müşahade etmek mümkündür: Edepsiz bir burun tipi, kötülük telkin eden burun delikleri, vb. Bu iğrenç müştereklik, bilhassa Ghettolarda nesilden nesile sürülen pis hayat tarzı ile izah edilebilir.

Aklî bir ırk, bildiğimiz mânâdaki ırk anlayışından daha kuvvetli ve daha devamlı bir şeydir. Bir Almanı Amerika Birleşik Devletlerine yerleştirin o bir Amerikalı olur. Halbuki Yahudi nereye giderse gitsin o bir Yahudi kalır. Tabiatı gereği Yahudi hazmedilmeyen bir varlıktır. Hazma müsait olmayan halidir ki Yahudinin ırkını tarif eder. Alın bakalım ruhun vücut üzerindeki üstünlüğünün bir misali!

Ondokuzuncu asırda kaydettikleri süratli yükseliş, Yahudilere kudretlerini hissettirdi ve onları maskelerini indirmeye şevketti. Aynı zamanda onları, foyası meydana çıkmış saldırgan bir şımarıklıkla bundan bir çıkar duyan Yahudiler olarak karşımıza alıp mücadele etmek bizler için bulunmaz bir şanstır. Alman milletinin saflığını bildiğimizden, en öldürücü düşmanlarımızın gösterdiği bu ahmakça foyaya sevinmemiz lâzımdır.

Yahudilere karşı ben adilâne davrandım. Harpten önce onlara sonuncu bir çağrıda bulundum. Şayet yeniden dünyayı harbe sürüklerlerse affedilmeyeceklerini, bu defa temelli olarak Yahudi probleminin Avrupa'da ortadan kaldırılacağını kendilerine haber verdim. Onlar bu çağrıya harp ilân etmekle cevap verdiler. Nerede bir Yahudi varsa orada Nasyonal Sosyalist Almanya'nın tabiî bir düşmanının varolduğu tehdidini savurdular.

Diğer tehlikeler gibi Yahudi tehlikesini de biz ortaya çıkardık. İstikbâlde bu sebepten dünya bize karşı sonsuza kadar minnettar kalacaktır.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI,

14 Şubat 1945

Almanlar için bu harbin tuhaf kaderi hem çok erken, hem biraz geç başlamış olmasıdır. Askerî bakımdan bir yıl erken başlaması menfaatimiz icabı idi. Madem ki bu harp kaçınılmaz idi, onu bana 1939 yılında zorla kabul ettirmelerine müsaade edeceğime, 1938 yılında harbi kendim başlatabilirdim. Fakat Münih Anlaşmasında İngilizler ve Fransızlar bütün şartlarımı kabul ettilerse buna ben ne yapabilirdim!

Ama bugün için harbin biraz geç başladığı meydandadır. Moral hazırlığımız açısından bakıldığında, harp biraz erken başlamıştı. Politikamın adamlarını yetiştirmeye henüz vaktim olmamıştı. Bu seçkinler zümresini olgunluğa eriştirmek için bana yirmi yıl lâzımdı. Bu genç seçkinler zümresi çocuklukların-

dan beri Nasyonal-Sosyalizmin felsefesi içinde yetiştirileceklerdi. Biz Almanların dramı daima vaktimizin dar olmasıdır. Tarih boyunca şartlar her zaman bizi sıkıştırmıştır. Daima bir vakit darlığı içinde oluşumuz biraz da saha darlığı içinde bulunmamızdan ötürüdür. Ruslar geniş sahaları üzerinde, zaman içinde sıkışık bulunmamak lüksünü yaşayabilirler. Zaman daima onlar için çalışırken, daima bize düşmanlık yapıp bizi sıkıştırıyor. Yüce Tanrı bana Nasyonal-Sosyalizmin yolu üzerinde, milletimi lüzumlu olan ilerleme derecesine ulaştıracak kadar uzun bir ömür bahşetseydi, orası muhakkak ki düşmanlarımız buna müsaade etmeyeceklerdi. Nasyonal-Sosyalizmin inancıyla çimentolaşmış bir Almanyanın mağlup edilmez varlığıyla ortaya çıkışından önce, bizi mağlûp etmeye çalışacaklardı. İdealimize uygun insanların yetiştirilememesinden ötürü, elimizde bulunanlardan istifade yoluna gittik. Başarımızı eldeki neticelerde de müşahede etmek kolaydır. Tahmin edilenle elde edilen arasındaki fark; Üçüncü Reich gibi ihtilâlci bir devletin politikası ile gerici bir küçük burjuva politikası arasındaki irtibatsızlık bu yüzden meydana gelmiştir. Çok az istisnalar hariç, generallerimiz ve diplomatlarımızın hepsi başka devrin insanlarıydı. Başka devirlerin harbini yaptıkları gibi başka devrin politikasını güdüyorlardı. Bize iyi niyetle hizmet eden diğerleri için de bu bir örnektir. Bazıları beceriksizlikleri, bazıları heye-

cansız oluşları, başkaları da sabotaj yapmak arzusu ile bize istediğimiz hizmeti gösterememişlerdir.

Fransa konusunda politikamızın hataları tamdı. Fransızlarla işbirliği yapmamak lâzımdı. Bu politikamız bize değil onlara yaradı. Paris büyük elçimiz Abetz bu fikrin şampiyonluğunu yapıp bizi bu yola iterken, orjinal bir siyaset güttüğünü sanıyordu. O, hâdiselerin arkasında yürüdüğünü bilmiyordu. Asil hareketlerin anlaşılıp değerlendirildiği, Napoleon Fransa'sı ile karşı karşıya bulunduğu düşüncesi içinde idi. Hakikati, yani Fransa'nın yüz sene içinde değiştirdiği çehresini görmeyi ihmâl ediyordu. Oysa ki bugünün Fransa'sı bir fahişe suratına sahiptir. Fransa öyle bir usta politikacıdır ki, asla bizi aldatmaya, bizi tahkir etmeye, bizimle alay etmeye ara vermemiştir.

Görevimiz Fransız işçilerini kurtarmak, onlara kendi ihtilâllerini yapmaları için yardım etmekti. Bunun için de fosilleşmiş, ruhtan olduğu gibi vatanseverlikten de mahrum bir burjuvaziyi merhametsizce çiğnemek lâzımdı. Dışişlerindeki dâhilerimizin bize Fransa'da buldukları dostları işte bu çürümüş zümreye mensuptu. Bu çıkarcılar memleketlerini kasalarını korumak için işgal ettiğimizi düşündükleri müddetçe bizi sevdiler. Bununla beraber bize ilk fırsatta ihanet etmeye kararlı idiler. Yeter ki bu ihanet kendileri için bazı tehlikeler taşımasın!

Fransız sömürgeleri bahsinde daha az mânâsız davranmamıştık. Bu ahmakça politika da dışişlerimizdeki dâhilerin (!) eseriydi. Klâsik stilden diplomatlar, eski devrin askerleri, taşralı asiller, işte Avrupa çapında ihtilâl yapmak için faydalandığımız yardımcılar. Bize XIX 'ncu asırda ancak yapabilecek bir harbi yaptırdılar. Hiçbir surette Fransa'nın boyunduruğu altında bulunan milletlere karşı Fransa'nın kartını oynamamalıydık. Bilâkis bu milletlerin esaretten kurtulmaları için yardım edecek, icabında onları bu kurtuluşa itecektir. 1940 yılında Yakın Doğu'da ve Kuzey Afrika'da bu jestimizi hiçbir şey önleyemezdi. Ama biz ne yaptık? Diplomasimiz Fransa'nın Suriye, Tunus, Cezayir ve Fas'taki hâkimiyetini kuvvetlendirmek için çalıştı. Bu centilmenler bizim için âdil dostlar olabilecek, kaba ihtilâlciler de olsalar, Araplar yerine, bizi dolandırmaktan başka bir şey düşünmeyen şaka budalası subaylarla işbirliği yapmayı tercih ettiler. Ah, bu meslekten olan makyavelistlerin hangi gayeyi güttüklerini biliyorum. Onlar mesleklerini bildikleri ve gelenek sahibi oldukları kanaatindedirler. Fransa'ya aldanırken akılları sıra İngilizlere oyun oynayacaklardı. Bütün mevcudiyetleriyle yalnız bunu düşünüyorlardı. Bu adamlar sömürge meseleleri yüzünden biribirleriyle çekişme halinde bulunan İngiliz ve Fransızların ezeli ve azılı düşmanlıklarının devrinde yaşadıklarını sanıyorlardı. Dedim ya, onlar kendilerini ikinci Vilhel-

min idaresinde, Kraliçe Victorya'nın dünyasında Delkasse ve Pouncjare isimli küçük kurnazların havasında sanıyorlardı. Kaldı ki ezeli İngiliz-Fransız düşmanlığı çoktan önemini kaybetmiştir. Bu düşmanlık şimdi bir gerçek olmaktan fazla bir görüntüdür. Çünkü düşmanlarımızın içinde de daha eski ekol mensubu diplomatlar vardır. Hakikatte İngiltere ve Fransa herkesin gayretle kendi rolünü oynadığı, hiçbirisinin dostluğa icabında zarar vermekten geri kalmadığı, fakat tehlikeli saatlerde buluşan iki ortaktırlar. Fransızlar'ın Alman'a karşı olan inatçı kini başka bir derinliğe sahiptir. Bundan da çıkaracağımız bir ders vardır.

Fransa bahsinde iki şeyden birini anlamak gerekmektedir. Şayet Fransa müttefiği İngiltere'yi terketseydi, bu durumda bizim için Fransa'nın şahsında bir müttefik kazanma ihtimali olmazdı. Şurası muhakkaktır ki bizim müttefik kabul edeceğimiz Fransa ilk fırsatta bizi yüzüstü bırakacaktı. Veya sırf hile yapmak için müttefikimiz olduğuna bizi inandıracaktı. Bu durum bizim için çok daha tehlikeli olurdu. Biz bu memleket hakkında muhakkak ki bazen çok gülünç hayâller besledik. Ama hakikatte temenniye dayanan bir tek formülü kabul edebilirdik: Fransaya karşı sıkı bir itimatsızlık politikası takip etmek. Bu inançta bugüne kadar hiç aklanmadığımı biliyorum. Mein Kampf isimli kitabımda Fransa

hakkında düşünülmesi lâzım gelen hususları önceden haber vermiştim*. 20 yıldan beri bana sunulan sayısız teklife rağmen düşüncelerimi ne olursa olsun değiştirmeyi asla kabul etmemenin sebebini de çok iyi biliyorum.

Mcin kampf: Adolf Hitier in Kavgam adlı, dünya görüşünü anlattığı siyasi doktrin kitabı. Bu kitap tarafımızdan yayınlanmıştır (y.n.)

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI,

15 Şubat 1945

Bu harp boyunca aldığım kararların en önemlisi Rusya'ya karşı harbe girişimdir. Her zaman iki cephe üzerinde birden harp yapmamayı önlememizin gerekli olduğunu söylemiştim. Ayrıca hiç kimse Napoleon'un Rus tecrübesi üzerinde derin düşüncelere daldığımdan şüphe edemez. O hâlde neden Rusya'ya karşı harp açtık? Niçin 22 Haziran 1941 tarihini seçtim?

İngiltere'nin başarıya ulaşan bir işgali ile harbe son verme ümidini kaybetmiştik. Halbuki bir takım ahmak şeflerin idaresinde bulunan İngiltere, kıt'a üzerinde Üçüncü Reich'a düşman büyük bir devlet bulundukça ne Avrupa üzerinde hâkimiyet kurmamıza müsaade eder, ne de yenen ve yenilenin belli

olmadığı bir barışın imzalanmasını kabul ederdi. Demek ki harp ebedileşecek ve bu harpte İngilizlerin arkasında gittikçe daha faal bir şekilde Amerikalılar harbe sürüklenecekti. Amerika Birleşik Devletlerinin temsil ettiği potansiyel, biz ve düşman tarafından mütemadiyen icat edilip, geliştirilen silâhlar, İngiliz kıyılarının yakınlığı, kısaca bütün bunlar uzun vadeli bir harbin içine gömülmenin akıl kân olmadığını gösteriyordu. Zaman... -Evet yine zaman karşımıza çıkıyordu!- gittikçe bize karşı oynayacaktı. İngilizleri bu harbin bitişine zorlamak, onları barış yapmaya mecbur etmek için kıt'a üzerinde bizim çapımızda bir kuvvetle, yâni Kızıl Ordu ile karşılaşmamız ümidini İngilizlerin kalbinden çıkarıp atmamız icap ediyordu. Seçme imkânına dahi sahip değildik. Avrupa denen bu satranç tahtasından Rus faktörünü silmek bizim için önüne geçilmez bir mesuliyetti. Bunun için de tek başına yeterli olabilecek ikinci bir sebebimiz vardı: Sırf mevcudiyeti ile Rusya bizim için büyük bir tehlikeyi temsil ediyordu. Bize bir gün hücum etmesi mukadderdi.

Rusya'yı yenmekte tek şansımız onu aniden bastırmaktı. Zira Rusya'ya karşı bir müdafaa harbi yapma düşüncesine saplanmak manasızdı. Kızıl Orduya saha avantajını veremez, tanklarının hücumu için otostratlanmızı açamaz, birlik ve malzemelerini getirsin diye demir yollarımızı ikram edemezdik.

Kendimiz hücum teşebbüsünü elde tutarak onları izbelerinde ve bataklıklarında bastırmak suretiyle kendi yurtlarında mağlûp edebilirdik. Fakat harbi bereketli Almanya'nın topraklan üzerine çekmemeliydik. Böyle olursa Rusya'ya Avrupa'nın içine dalması için bir tramplen hazırlamış olacaktık.

Neden 1941? Çünkü harbin mümkün olduğu kadar az gecikmiş olması gerekmekteydi. Çünkü batıdaki düşmanlarımız durmadan kudretlerini arttırıyorlardı. Stalin de uyumuyordu. Her iki cephe üzerinde de zaman bize karşı çalışıyordu. Demek ki mesele "Niçin 22 Haziran 1941?" meselesi değil, fakat "Neden daha erken değil?" meselesiydi. İtalyanlar'in ahmakça açtıkları Yunanistan seferi olmasaydı, birkaç hafta evvel Rusya'ya hücum etmiş olacaktık. Bizim için mesele onları mümkün olduğu kadar uzun müddet hareketsizliğe mahkûm etmekti. Hücumdan önceki haftalar sırasında en büyük endişem Stalin'in benden önce hücum teşebbüsünü ele almasıydı.

Başka bir önemli sebep vardı. Rusların elinde bulunan ham maddelerin mutlak ihtiyacı içindeydik. Bize karşı olan angajmanlarına rağmen, gün geçtikçe ham madde sevkiyatını frenliyorlardı. Teslimatı bir gün tamamıyla kesebilirlerdi. Madem ki artık keyifleri istediği gün ham madde sevkiyatını durdura-

caklardı, o hâlde bizim gidip bu maddeleri yerinden kuvvet kullanarak almamız gerekiyordu. Kararım Molotof un Kasım ayındaki Berlin ziyaretinden hemen sonra alınmıştır. Zira önümüzdeki zaman içinde Stalin'in bizi terkederek karşı tarafa geçeceğini biliyordum. Acaba iyi hazırlanmak için zaman kaybını göze almalı mıydık? Hayır, bu bekleyiş bize teşebbüsün avantajlarını kaybettirecekti. Hayır, sağlamak istediğimiz kısa mühleti de pahalı ödeyecektik. Aksi halde Bolşevikler'in Finlandiya, Romanya, Bulgaristan ve Türkiye konularındaki şantajlarını kabul etmek lâzım gelecekti. Kaldı ki bu konularda hiçbir şantaja biz boyun eğemezdik. Bu memleketleri komünizmin mihrabı üzerinde kurban etmek Avrupa'nın koruyucusu ve hâmisi Üçüncü Reich'm kabulleneceği bir rol değildi. Böyle bir davranış bize şerefsizlik lekesi getireceği gibi bu cinayete göz yummamızın cezasını da görecektik. Ahlâkî ve strateji açılarından bakıldığında sefil bir hesap olacaktı bu. Ne yaparsak yapalım Rusya'ya karşı harp yapmanın önüne geçilemezdi. Hesapta böyle bir harbi fena şartlar içinde karşılamak da vardı.

Molotof, Berlin'i terkeder etmez önümüzdeki ilk münasip günlerde Rusların hesabını görmeye karar vermiştim.

FUHRER İN GENEL KARARGAHI,

16 Şubat 1945

1940 yılından itibaren Fransız proleteryasmı kurtarmamakla hem vazifemizi yapmadık, hem de menfaatlerimizi bilmemezlikten geldik. Özellikle deniz ötesi Fransız tâbiiyeti altında bulunan yabancı milletlere de el uzatmamakla en büyük hatayı işledik.

Onu imparatorluk yükünden kurtardığımızdan dolayı Fransız milleti kesinlikle bize kızmayacaktı. Bu konuda Fransız milleti, başında taşıdığı sözüm ona seçilmişler tabakasından daima daha büyük anlayış sahibi olduğunu göstermiştir. Fransız halkı Fransa'nın yüksek tabakalarının korunmasının öneminin bilincine sahiptir. Onbeşinci Louis idaresinde olduğu gibi, Jules Firy zamanında da Fransızlar sö-

mürgecilik teşebbüslerinin abesliğine karşı isyan etmişti. Loisiana'yı Amerikalılar'a pazarlık edip sattı diye Napoleon'un halk nazarında popülerliğini kaybettiğini sanmıyorum. Böyle bir şey olmamıştır. Buna karşılık, onun kabiliyetsiz yeğeni üçüncü Napoleon'un Meksika'ya harbetmeye gidişinin kendisine ne belâlara mal olduğu herkesçe malûmdur.

FÜHRER'İN GENEL KARARGAHI,

17 Şubat 1945

Ne Fransa'yı ne de Fransızları asla sevmedim, iu duygu ve düşüncelerimi de daima haykırmaktan liçbir zaman geri kalmadım. Buna rağmen aralahnda kıymetli insanların var olduğunu kabul etmiş|im. Şüphesiz ki bir çok Fransız tam bir samimiyet büyük bir cesaretle Avrupa kartını oynadılar. Bu hakikat bu gibi rehberlerin inancını ortaya koymuşlur. Ama yine onların bazı vatandaşları bu ileri görüşlülük ve inanca lâyık olacaklarına vahşice davranmayı tercih etmişlerdir.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI 18 Şubat 1945

Bütün hissi faktörlerden sıyrılarak ve olayların soğuk bir muhakemesinden sonra İtalya ve Duçe'ye karşı dostluğumun, hatalarımın listesine ilâve edilmesi lâzım geldiğini kabul etmem, benim için bir mecburiyettir. İtalyan dostluğunun bizden fazla düşmanlarımıza yaradığı hususu gözle görülen bir gerçektir. Karşımıza diktiği sayısız güçlüğe karşı İtalya'nın harbe müdahalesi en iyimser ölçülerle bize birtakım küçük yardımlar derecesinde kalmıştır. Halbuki harbi kazanmazsak, İtalyan müdahalesi bu kaybın sayılı faktörlerinden birisi olacaktır! İtalya'nın bize yapacağı en büyük hizmet harbin dışında kalmasıydı. Onun bu çekimserliği bize, uğrumuza feda edeceği bütün kurbanların, bütün feda-

karlıkların üstünde idi. Gönül isterdi ki İtalya harp dışı kalmayı benimsesin ve biz o zaman ona sayısız ve sonsuz yardımlar yaparak, bütün ihtiyaçlarını giderebilirdik. Muzaffer olduğumuz takdirde İtalya ile kazancımızı ve zaferimizin şerefini paylaşırdık. İtalyanların, Romalıların gerçek vârislerinin yüce tarihi efsânesini yeniden canlandırması için onlara yardımcı olacaktık. Karşılaşacağımız her durum muhakkak ki onları yanıbaşımızda savaşçı olarak görmekten herhalde daha iyi olurdu!

1940 Haziranında İtalyanın harbe müdahalesi çözülmekte olan Fransız ordusuna öyle bir eşek çiftesi tesiri yapmıştır ki, o zamana kadar zaferimizi sportif bir eda ile kabul eden Fransızlar dikleşip zaferin gecikmesine sebebiyet vermişlerdir. Fransa j Üçüncü Reich'ın orduları tarafından erkekçe mağ- j lûp edildiğini kabul ediyordu ama, mihver devletle- , rinin ordularının zaferlerine tahammül edemiyordu. \

Müttefikimiz İtalya aşağı yukarı bizi her tarafta rahatsız etti. Afrika'da ihtilâlci bir politika takip et- < memize, meselâ İtalyanların mevcudiyeti engel ol-' du. Durum gereği Afrika meselesi İtalya'nın özel meselesi kabul ediliyor ve bu yüzden Benito Mussolini Kuzey Af rikaya sahiplik yapmak imtiyazını talep ediyordu. Hiç olmazsa Fransa tarafından idare edilen müslüman memleketleri istiklâle kavuşturmalıy-. dik. Bu hareketimiz İngiliz köleliğini sürüyen Mısır

ve Yakın Doğu'da muazzam bir tesir yaratacaktı. Mukadderatımızın İtalyanlara bağlı olması bu derece asil bir davranışı mümkün kılmıyordu. Zaferlerimizin haberleriyle bütün İslâm dünyası çalkalanıyordu. Mısırlılar, Iraklılar, bütün Yakın Doğu isyana hazırdı. Menfaatimiz açısından önemli olduğu halde, biz bu milletlere yardım etmek, onları istiklâl yolunda teşvik etmek için ne yapabiliyorduk sanki? İtalyanların yanıbaşımızdaki mevcudiyeti bizi felce uğratırken, İslâm dünyasındaki dostlarımız nezdinde de bu yakınlık büyük bir hoşnutsuzluk yaratıyordu. Zira bu müslüman memleketler bizi isteyerek veya istemeyerek cellâtlarına yardakçılık yapan bir davranış içinde görüyorlardı. Kaldı ki bu bölgelerde Fransızlar ve İngilizlerden fazla İtalyanlardan nefret edilmektedir. Sünûsîlere karşı tatbik edilen barbarca eziyetlerin hâtırası, bu bölgelerde hâlâ canlı bir şekilde yaşamaktadır. Diğer taraftan harpten önce Mussolini'nin kendini İslâmın kılıcı şeklinde dünyaya ilân etmesi gibi gülünç iddiaları harpten önce olduğu gibi halen alay konusu olmaktadır. Hazreti Muhammed veya Hazreti Ömer gibi büyük fatihlere yakışacak olan bu unvan, Mussolini'ye para ile kandırılmış veya korkutulmuş birkaç zavallı ahmak tarafından verilmiştir. İslâm dünyası ile yapılabilecek büyük bir politika vardı. İtalyan müttefikliğine olan sadakatimiz yüzünden elimizden uçan nice fırsatlar gibi bunu da kaçırmıştık!

Görülüyor ki, giriştiğimiz hareket plânı üzerinde, İtalyanlar en iyi kartlarımızdan birisini oynamaktan bizi men etmişlerdir: Bu plân Fransız himayesi altında bulunan bütün milletleri istiklâle kavuşturmak ve İngiliz zulmü altında bulunanları isyana teşvik etmekten ibaretti. Bu politika bütün İslâm dünyasında heyecanlar yaratacaktı. **İster iyi, ister kötü olsun İslâm dünyasında bir milleti ilgilendiren herhangi bir konunun Atlantik'ten Büyük Okyanusa kadar bütün İslâm dünyasında hissedildiği bir ger-çektir.**

Moral bakımından politikamızın tesiri iki misli felâket oldu. Bir taraftan hiçbir fayda elde etmeden Fransızlar'm gururunu yaraladık; diğer taraftan imparatorlukları üzerindeki hükümranlıklarını muhafaza etmeleri için gayret gösterdik. Zira bütün korkumuz Fransız sömürgelerindeki istiklâl havasının İtalyanlar'ın Kuzey Afrika'daki sömürgelerine bulaşması idi. Madem ki bu topraklar şimdi İngiliz ve Amerikan kuvvetlerinin işgali altındadır, bu neticenin bizler için bir felâket olduğunu da söyleyebilirim. Bizim bu yanlış dış politikamız İngilizler'in Suriye'de ve Libya'da kurtarıcı rolünde gözükmelerine dahi sebebiyet vermiştir.

Askerî açıdan bakıldığı zaman durum daha parlak değildir. İtalya'nın harbe girişi, düşmanlarımıza ilk zaferi kazanmak imkânını vermiştir. Bu zafer sa-

yesinde Churchill yurttaşlarının cesaretini tazeleyebilmiş ve dünyadaki bütün İngiliz taraftarlarına yeni ümitler vermişti. İtalyan'lar Habeşistan'da ve Libya'da hiçbir duruma hâkim değilken; fikrimizi sormadan, hattâ bize haber vermeden tepeden inme bir şekilde Yunanlılar'a karşı tamamıyla lüzumsuz bir savaşa girişmişlerdi. Yunanistan'daki şeref kırıcı başarısızlıkları Balkan Devletlerinde bize karşı bazı hoşnutsuzlukların meydana gelmesine sebebiyet verdi. Yugoslavlar'ın 1941 ilkbaharındaki dönüşlerinin ve sertleşmelerinin sebebini burada aramak lâzımdır. Bütün plânlarımızın aksine olarak Yugoslavlar'ın sertleşmesi bizi Balkanlar kesiminde müdahaleye mecbur kılmış, bundan da Rusya'ya karşı açacağımız harbin gecikmesi söz konusu olmuştur. Balkanlar'da en iyi tümenlerimizden bir kaçını körleştirdik. Zira, bu tümenlerle uçsuz bucaksız bir sahayı işgale mecbur kalmıştık. Şayet Balkanlar'da kargaşalık olmasaydı, en iyi tümenlerimizden birkaçını bu bölgede kullanmak lüzumu da doğmayacaktı. Balkan memleketleri bize karşı seve seve iyi niyetli bir tarafsızlık politikasını kabulleneceklerdi. Halbuki Korent ve Girit üzerine gönderdiğimiz paraşütçülerimizi Cebelitarık'da kullanmayı tercih ederdik.

Ah, keşke İtalyan'lar harbin dışında kalsalardı. Keşke savaşan milletler arasına girmeselerdi. Bizleri birbirimize bağlayan dostluk ve menfaatler açısın-

dan İtalyanlar'ın bu davranışı, bizim için ne kadar büyük bir kıymet taşıyacaktı? Müttefikler ne kadar sevineceklerdi. Çünkü İtalya'nın askerî kudreti hakkında pek fazla bir şey bilmeseler de, bu devletin bu kadar zayıf olacağını tahmin edemezlerdi. İtalya'nın harbin dışında kalmasıyla, belki de mühim bir kudreti bertaraf ettiklerine sevineceklerdi. Fakat bu devletin harp dışında kalması dahi her zaman mümkün olabilecek bir İtalyan müdahalesine engel olmak için, yarımaadanın yakınlarında çok sayıda kuvvet bulundurmaya mecbur olacaklardı. Bu durum bizim için zaferin ve harbin tecrübelerini tanımayan, hareketsizliğe mahkûm edilmiş, yığınla İngiliz kuvvetleri demektir. Kısacası, bu "tuhaf harp" yalnızca bizim menfaatimize uzayacaktı.

Uzayan bir harp düşmana fayda verir, düşman harp de pişmek imkânını bulur. Ben bu harbi düşmana harbetmek sanatını öğrenmek için fırsat veya zaman bırakmayacak tarzda idare etmek ümidinde idim. Polonya'da, İskandinavya'da, Hollanda'da, Belçika'da ve Fransa'da buna *benzer* neticeler aldık: En az zayiatla sür'atli zaferler; düşmanlarımızın mahvını getiren kesin ve katıksız zaferlerdi bunlar...

Şayet mihver devletleri değil de, bu harp yalnız Almanya'nın idare ettiği bir harp olsaydı, Rusya'ya 15 Mayıs 1941 den itibaren hücum edebilirdik. Mutlak zaferlerle bir misli daha kuvvetlenmiş olan

bizler, kıştan evvel Rusya harbini tamamlardık. O zaman her şey değişecekti.

Vefa hissimden dolayı İtalya'yı tenkit etmekten veya mahkûm etmekten her zaman çekindim. Zira Avusturya'nın Almanya tarafından ilhakı) yapıldığı zaman Benito Mussolini'nin davranışını asla unutamam. Her zaman İtalya'yı Almanya ile aynı eşitlik plânı üzerinde tuttuk. Ama ne yazık ki hayatın kanunları eşitiniz olmayanlara eşitinizmiş gibi muamelesi yapılmasının yanlış olduğunu göstermişlerdir. Duçe benim dengimdi. Belki de milleti hakkındaki ihtirasları yönünden benden de üstündü. Fakat mühim olan ihtiraslar değil, olaylardır.

Biz Almanlar, böyle hâllerde bizler için tek başımıza kalmanın daha iyi olduğunu hatırlamamız lâzımdır. Döneklikleri defalarca ortaya koymuş zayıf milletlere kendimizi bağlamak, bize çok şey kaybettirir, ama hiçbir şey kazandırmaz. Ben her zaman "İtalya daima *nerede* bulunursa zafer ordadır," derdim. Halbuki "zafer *nerede* ise İtalya oradadır," demek lazımmış.

Ne Duçe'nin şahsına olan bağlılığım, ne de İtalyan milletine karşı olan içten dostluğum değişmedi. Fakat beni İtalya'ya karşı kaba bir politika gütmeye sevk eden aklın sesini dinlemediğime esef ediyorum. Bu kaba politikayı hem Duçe'nin şahsî menfa-

atleri, hem de halkının geleceği için uygulamalıydım. Tabii bu tutumun affedilemeyeceğini biliyordum. Fakat iyiliğim yüzünden mukadder olmayan bir hayli olay meydana geldi, olamayacak işler oldu. Nedense hayat hiçbir zaman zaaf gösterenleri affetmiyor.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI, 19 Şubat 1945

Birleşik Amerika'yı bize karşı harbe sokmak için Roosevvelt'in, Japonya'nın Pearl harbour saldırısını bahane ettiği bir gerçektir. Ama bizim nazarımızda Japonya'nın harbe girişinin hiçbir gölgeli tarafı yoktur. Dünya Yahudiliği tarafından yönlendirilen Roosevvelt, Nasyonal Sosyalizmi ortadan kaldırmak için harbe girmeye kararlıydı ve bunun için de başka bir bahaneye muhtaç değildi. Harbe karışmak istemeyen Amerikalılar'ın direncini yenmek için Roosewelt'in kendisi bazı bahaneler ortaya atıp, uydurabilirdi. *Zaten* bu biçimdeki sahtekârlıklar kendisini rahatsız edecek değildi. Ne de olsa Pearl Harbour felâketinin büyüklüğü, onun için bir müjde olmuştu. Yurttaşlarını topyekûn harbe sürük-

lemek ve muhaliflerin son mukavemetini yok etmek için ona böyle bir felâket gerekmekteydi. Japonları kışkırtmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu yapılanlar Amerikan Cumhurbaşkanı Wilson'un I. Dünya Harbi sırasında çevirdiği manevraların daha geniş bir plân üzerinde tekrarından başka bir şey değildi. I. Dünya Harbi esnasında Lousitania gemisinin şeytanca torpillenmesi, Amerikalıları Almanlar'a karşı harbe sürüklemek için hazırlanmış bir düzendi. Şayet 1917'de Amerika'nın I. Dünya Harbine girişi önlemedi ise, 25 yıl sonra bu müdahalenin olayların mantığına yazılı bulunması tabiidir. Bu müdahale kaçınılmazdı.

Dünya Yahudiliği ilk önce 1915 yılında müttefikleri kendi emelleri uğrunda kullanmaya başlamıştı. Fakat bizim için 1933 yılında, yani 3. Reich'ın doğuşunda inatçı bir savaş ilân edilmişti. Kaldı ki son çeyrek asır içinde Amerika Birleşik Devletlerinde Yahudilerin tesiri durmadan büyümüştü. Birleşik Devletlerin harbe girişi kaçınılmaz olduğuna göre, yanıbaşımızda Japonya gibi değerli bir müttefike sahip olmak bizim için paha biçilmez bir şanstı. Bu aynı zamanda Yahudiler için de büyük bir şanstı. Uzun zamandan beri bekledikleri fırsat zuhur etmişti. Amerika Birleşik Devletlerini kendilerinin olan bir harbe iteceklerdi. Özellikle bu gaye uğrunda, bütün Amerikalıları birleştirmekle ustalıklarını ispat-

lamış oluyorlardı. Amerikalılara gelince, onlar da 1919 yılındaki hayâl kırıklığından sonra bir Avrupa harbine girmeye pek istekli değillerdi. Ama hiçbir zaman "sarı tehlike" korkusu ile o kadar dolu olmamışlardı. İnsan Yahudilere kapılınca, zengine kapılıyor demektir. Bu yolda Yahudinin zenginliği ile beraber onun en Makyavelist niyetlerine de kapılmak kaçınılmaz bir âkibettir.

Bu konuda Yahudilerin ayrıntılı bir plâna sahip bulunduklarına eminim. Onlar uzun zamandan beri kötülüklerine bulaştıramadıkları Japonya denen ve bir dünya devleti olan bu Doğu İmparatoı luğunu başka beyaz bir ırka boğdurmak imkânlarını araştırmışlardır.

Bizim için Japonya daima bir müttefik ve bir dost olacaktır. Bu harp bize biraz daha Japonya'yı takdir etmeyi ve ona hürmet etmeyi öğretti. Japonya bizi birbirine bağlayan bağları kuvvetlendirmeye teşvik etmelidir. Şüphesiz ki bu devletin bizimle aynı günde Rusya'ya harp ilân etmemesi teessüfe şayandır. Şayet olaylar bizim temenni ettiğimiz gibi cereyan etseydi, ne bu anda Stalin'in orduları Breslau'yu kuşatacak, ne de Budapeşte'de ordugâh kurabileceklerdi. O zaman bolşevikleri 1941 kışında temizleyecek, muhakkak ki Roosevvelt'de bizim çapta düşmanlarla karşılaşmakta tereddüt edecekti. Aynı zamanda 1940 tarihinde, yani Fransa'nın

mağlûbiyetinden sonra, Japonların Singapur'u alamamalarına esef edebiliriz. O zaman Birleşik Amerika'da yapılan Başkan seçimlerinden ötürü, Birleşik Devletler harbe müdahale etme imkânına sahip değildi. Bu da harbin dönüm noktalarından biri olmuştur.

Her şeye rağmen, Japonlarla biz mutlak surette beraberiz, beraber yeneceğiz veya beraber mahvolacağız. Şayet önce biz mağlûp olursak, Rusların Japonya'ya harp ilân etmeyip "Asya Dayanışması" masalını devam ettireceklerini kat'iyyen sanmıyorum.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI,

20 Şubat 1945

Cebelitarık'ı 1940 yazında Fransa'nın mağlûbiyetinden sonra, hem İspanya'da yaratmaya muvaffak olduğumuz heyecandan, hem de İngiltere'nin geçirdiği şaşkınlıktan istifade *ederek* işgal etmeliydik.

Fakat güç olan o sırada İspanya'yı yanıbaşımızda harbe sokmak keyfiyeti idi. Halbuki birkaç hafta önce İtalya'nın zaferimizin (!) imdadına koşmasına o sırada engel olmak imkânsızdı.

Bu Lâtin memleketleri nedense bize şans getirmiyor. Döneklikleri zayıflıkları ile direkt orantılıdır. Bu hâlleri bütün oyunu berbat ediyor. İtalyanların harp meydanında parlak arzularına set çekemedik.

Halbuki harbe iştirak etmemeleri şartıyla onlara bir kahramanlık beratı vermeye, askeri zaferin kazancını ve kazanılmış bir harbin bütün avantajlarından pay ayırmaya hazırdık.

İngilizlere gelince, bizden daha fazla onlar Lâtin müttefikleri tarafından aldatıldılar. Şayet Chamberlein (1938 yılında İngiliz başbakanı idi) Fransa'nın içinde bulunduğu çözülmüş durumdan haberdar olsaydı, her halde harbe girmezdi. Zira İngilizlerin hesabına göre, Fransa kara harbinin bütün yükünü çekecekti. Polonya için Chamberlein sadece timsah gözyaşları döküyordu. Bu memleketi derisini yüzülmeye bırakmak kadar hiçbir şey tabii olamazdı.

Lâtin milletler en gülünç iddialarla en büyük maddi zaafı birleştirmiş durumdadırlar. İster dost İtalya, ister düşman Fransa olsun, her ikisinin de zaafı bizim kaderimize menfî yönden tesir etmiştir.

Duçe ile benim aramda olan bütün anlaşmazlıkların temeli, ar aşıra bu zaafa karşı almak mecburiyetinde bulunduğum tedbirlerdir. Ona karşı beslediğim mutlak güvene rağmen projelerimizin başlangıçta bozulmasını istemediğimden dolayı plânlarımdan onu haberdar etmezdim. Ben Mussolini'ye itimat ediyorduysam, o da Ciano'ya itimat ediyordu (Musolini'nin Dışişleri Bakanı ve damadı) halbuki bu sonuncusu da etrafında kelebekler gibi dönen güzel

kadınlardan hiçbir sırrını saklamıyordu. Bunu biz biliyoruz. Düşmanlarımıza gelince onlar da bilmek için çok para harcıyorlardı. Böylelikle birçok sırlarımız düşmanlarımıza ulaşıyordu.

O hâlde her zaman her şeyi Duçe'ye söylememem için mühim sebeplerim vardı. Teessüfe şayandır ki o bu mecburiyeti anlamadı, bana gücendi ve aynı şekilde davranma yolunu tuttu.

Kısacası Latinler bizi yerimize çivilediler. Fransa ile gülünç bir politikayı sineye çekmek için Montoire'a gittiğimde, sonra sahte bir dostun kucaklamalarına Handay'de katlandığımda sözüm ona dostum olan üçüncü bir Lâtin millet, başka yerde meşgul bulunmamdan istifade *ederek*, Yunanistan'a karşı uğursuz politikasını yürütüyordu.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI, 21 Şub

at 1945

Eserimizi inşa etmek için barışa iht

iyacımız var dı. Ben her zaman barış istedim. Faka

t düşmanlarımız tarafından hep harbe itildik. 193

3 Ocağında iktidara geçişimizden beri aralıksız ol

arak her zaman harp tehdidi mevcuttu. Bir taraftan

Yahudiler ve onlara koltuk verenler vardı, diğer

taraftan politikada realist görüşü tatbik edenler

vardı. Bütün tarih boyunca bunlar birbirleriyle a

nlaşmaları mümkün olmayan iki ayrı düşünce cephesi

ni temsil ediyorlardı. Bir tarafta her şeyi düşün

en bir insanın ve dünya çapında bir formülün tatbi

k edilmesini isteyenler vardı, diğer tarafta ise r

ealistler bulunuyordu. Nasyonal Sosyalizm Alman ,71

insanından başka hiçbir şeyle ilgilenmez ve onun saadetinden başka hiçbir şey aramaz.

Enternasyonalistler, idealistler, hayalciler her zaman fazla yükseği hedef olarak alıyorlar. Ulaşılması mümkün olmayan bir cenneti vaadederek bütün dünyayı aldatıyorlar. Etiketleri ne olursa olsun, Hıristiyan, komünist, hümanist adını alsın; samimi, ahmak, utanmaz veya eyyamcı olsun, bütün bu insanlar ellerinde bayrak gibi salladıkları bu formüllerle ancak köle imâl edebilmektedirler. Eldeki imkânlar nispetinde ben daima kendi çapımızda bir cenneti tahayyül ettim. Bu cennete Alman milleti gelişme yoluyla ulaşacaktır.

Yalnız yerine getirebildiğim ve yerine getirebilmeye muktedir olduğum şeyleri vaadetmekle yetindim. Kışkırttığım dünya çapındaki kinlerin sebeplerinden biri de budur. Bütün düşmanlarım gibi yerine getirilmeleri imkânsız olan vaadlerde bulunmadığım için oyunun kurallarını bozuyordum. Kararlı ve itiraf edilmeyen gayelerin, insanların saflığını istismar etmek alışkanlığı içinde olanlardan ve kışkırtıcılardan daima uzak kaldım.

Nasyonal Sosyalizm doktrininin dışardan getirilmiş bir doktrin olmadığını her zaman ilân ettim. Alman milleti için hazırlanmış bir fikir olduğunu gözler önüne serdim. Nasyonal Sosyalizmin ilham etti-

ği bütün teşebbüsler ister istemez sınırlı ve ulaşılması mümkün hedefleri ihtiva etmektedir. O hâlde ne bölünmez barışa ne de bölünmez harbe inanmamak lâzımdır.

Münih Anlaşması arefesinde 3 'ncü Reich'ın düşmanlarının ne pahasına olursa olsun kanımıza girmek istediklerini ve onlarla anlaşmanın mümkün olamayacağını anlamıştım. Büyük burjuva, kapitalist Chamberlein aldatıcı şemsiyesi ile sonradan görme bu Hitler ile görüşmek için Berghof'a rahatsız olup geldiği zaman, bize karşı merhametsiz bir savaşa girişeceğini o da biliyordu. Beni uyutmak için bana ne olursa olsun çok şeyler verebilirdi. Bu seyahati yaparken tek ve biricik gayesi zaman kazanmaktı. O sıralarda bizim menfaatlerimiz önce ve aniden vurmaktı. Harbi 1938 yılında yapmak lâzımdı. Zira harbin yayılmaması için bu elimizdeki son fırsattı.

Müzakere masasında karşımızda oturanlar önceleri tuttukları her şeyi bıraktılar. Korkaklar gibi bütün isteklerimize boyun eğdiler. O zamanki şartlar içinde harbe girmek teşebbüsünü ele almak hakikaten güçtü. Münih'de ***ÖNLENMESİ MÜMKÜN OLMAYAN BİR HARBİ*** kolayca ve çabuçak kazanmak fırsatını kaybettik.

Kendimiz de her ne kadar hep hazır sayılmadıysak da, yine de düşmanlarımızdan daha derli toplu idik. 1938 yılının Eylül ayı böylesine bir hücum için en az müsait olan bir tarihdir. Fakat savaşı sınırlandırmak ne mümkün!

Silâhlar yolu ile hesaplaşmak metodunu tercih etmemiz lâzımdı. Bu hâl bizim için bir mecburiyet olmuştu. Hattâ düşmanlarımızın o an bütün arzularımıza boyun eğme kararlarına dahi aldırmayacaktık. Südet problemini silâh yoluyla çözmekle Çekoslovakya'yı ortadan kaldırmış ve bütün haksızlığı da Beneş'e yüklemiş olacaktık. Münih'de bulunan hâl çaresi ancak geçici olabilirdi. Zira Almanya'nın kalbinde ne kadar küçük olsa dahi "müstakil bir Çekoslovakya yarasının" mevcudiyetine ne olursa olsun müsaade edemezdik. Bu yarayı 1939 yılının Mart ayında deşdik. Ama 1938 yılında yapabileceğimiz silâhlı müdahalelerden çok daha düşük şartlar içinde idik. Zira dünya kamu oyunun gözünde ilk defa kendimizi haksız duruma sokuyorduk. Artık Almanların 3 'ncü Reich'ın idaresi altında birleşme dâvasını değil, Alman olmayan bir halk üzerinde himaye kurmak durumunda gözüküyorduk.

Harp 1938 yılında açılsaydı, Çeklerin hâkimiyeti altında bulunan Südet Almanları, Slovaklar, Macarlar ve hattâ Polonyalılar'm kurtuluşu için bir yıldırım harbi olurdu. Şansımız ve olayların sür'ati

yüzünden bunalacak olan Fransa ve İngiltere, dünya kamu oyunun da bizden yana oluşu yüzünden pasif kalacaklardı. Hem de Fransız politikasının Doğu Avrupa'daki başlıca desteği Polonya, bizim tarafta bulunacaktı. Bizimle sırf Polonya için savaştıklarını söyleyen Fransa ve Büyük Britanya İmparatorluğu çaresiz kalacaklardı. Bu devletlerin ayrıca böyle bir dünya harbini yapamayacaklarına da emindim. Bir kere silâhlar patladıktan sonra, himaye ettikleri memleketlerin gözünden düşmüş İngiltere ve Fransa'nın işe karışmalarına meydan kalmadan, Doğu Avrupa ve Balkanların askıda kalmış meselelerini de daha sonra halledebilecektik. Bize gelince, durumumuzu sağlamlaştırmak için gerekli zamanı kazanacak, mukadder olsa dahi dünya harbini birkaç sene daha geciktirecektik.

Hali hazırda, düşmanlarımızın içine düştükleri uyuşukluk ve konfor düşkünlüğü belki de atadan kalma kinlerine üstün gelecek ve bizi unutacaklardı. Kimbilir belki de bütün isteklerimizin Avrupa'nın doğusuna yöneldiklerini fark edeceklerdir. Hattâ düşmanlarımız bu gayretler içinde mahvolmamız ümidini beslemek hatâsına dahi düşmüşlerdir. Her halükârda bir taşla iki kuş vuruyorlardı. Bir taraftan batıda barışı garantiye alıyorlardı; diğer taraftan da her ne kadar bize denk değilse de, büyüyen kudretini yakından takip ettikleri Rusya'nın zayıflamasından istifade etmek istiyorlardı.

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI, 24 Şub

at

1945

Birleşik Amerika ile yaptığımız bu harp

aslında bir dramdır. Mantığa aykırı ve hakiki sebepte

n mahrum bir harptir. Ben Almanya'da iktidara geçerk

en, Yahudiler tarafından seçilen Roosewelt'in Amer

ika Birleşik Devletlerinde kumandayı ele alması ta

rihin tesadüflerinin bir hükmüdür. Yahudiler ve o

nların bu adamı olmasaydı, her şey bambaşka olabil

irdi. Zira birbirlerini anlamaya ve sevmeye değil

se de Almanya ve ABD'nin hiç olmazsa belirli bir g

ayret harcamadan birbirlerine tahammül edebilmeler

i için elde mevcut her şey vardı. Hakikatte Amerik

a'nın iskânında Al manların kudretli bir katılımı

vardır. Birleşik Devlet lere en çok kuzey kanını g

etiren yine biziz. Ameri-

•
7
7
»

kan kurtuluş savaşında Steuben'in oynadığı azimli rol de inkâr edilemez.

Son büyük iktisadi buhran, Almanya ve Birleşik Devletleri aynı zamanda ve aynı derecede sarsmıştı. Bu buhrandan oldukça birbirlerine benzeyen çarelerden faydalanarak kurtulduk. Bu işler her ne kadar zor idiyse de bizim için bir başarı ile neticelenmişti. Onlarda ise bu başarıyı gerçekleştirmek fevkalâde kolay olduğu halde, Roosewelt ve Yahudi danışmanları tarafından güçlükle başarılabilmiştir. New Deal (Roosewelt'in buhrandan sonra tatbik ettiği politikanın adı) politikasının iflâsı, bu şahısların harp hezeyanlarından ileri gelmiştir. Birleşik Devletler pekâlâ otarşik bir ekonomi içinde yaşayabilirlerdi. Zaten bizim de rüyamız böyle bir sisteme ulaşmaktı. Sonsuz bir toprak sathına sahiptirler ve buradan her çeşit enerjiyi elde etmeleri mümkündür. Almanya'ya gelince, insan potansiyelinin ölçüsünde toprakları üzerine bir gün mutlak bir iktisadî istiklâle kavuşmasını ümit ediyorum. Büyük bir millet geniş bir toprağa muhtaçtır.

Almanya, Birleşik Devletlerden hiçbir şey beklemiyor, o hâlde onların da Almanya'dan korkmalarına gerek yoktur. Herkes kendisi için, mükemmel bir harmoni içinde yaşarken her şeyi anlaştırmak mümkündür. Her şeyi bozan dünya Yahudiliğinin bu memlekete kudretli burçlarını yerleştirmiş olmasıdır.

İlişkilerimizi bozan ve her şeyi çığırdan çıkaran budur, evet yalnızca budur. Amerikalıların eteklerine it yapışmış, onların ürettikleriyle beslenen işgalci Yahudiliğin kendileri için ne biçim belâ olduğunu 25 yıl geçmeden anlayacaklarına eminim. Amerika'yı ilgilendirmeyen menfaatler uğruna, Amerikalıları ilgileri olmayan maceralara sürükleyen, yine bu Ya-hudilerdir. Yahudi olmayan Amerikalıların, Yahudi-

I' lerin kinlerini paylaşmalarına ve onların dümen suyunda yürümelerine sebebiyet verecek tek mecburiyetleri var mıdır? Çeyrek aşıra kadar Amerikalılar,

1 ya şiddetli Yahudi düşmanları olacaklar ya da yutulacaklardır.

Biz bu harbi kaybedersek, bu Yahudilerin bizi yendikleri mânâsına alınmalıdır. O zaman topyekûn zafere ulaşmış olacaklar. Aynı zamanda bu zafer muhakkak ki kısa ömürlü bir zafer olmaktan ileri gidemeyecektir. Yalnız Avrupa'da değil Birleşik Amerika'da bile Yahudilere karşı mücadele açılacaktır. A.B.D. tarihinin getirdiği olgunluğa erişmemiş genç bir memleket olduğundan, siyasi anlayışın dehşetli bir mahrumiyeti içindedir. Şimdiye kadar Amerikalılar için her şey kolaydı. Tecrübe ve güçlükler bu milleti olgunlaştıracaktır. Milletlerin doğduğu günlerde, Amerikan milleti *nerede* idi? Dünyanın her tarafından gelmiş, servet fethine girişen, açlıklarını iyice yatıştırmak için sınırsız ve bakir bir kıtayı önlerinde

bulan bir takım kimselerden meydana gelmiştir bu millet. Kaldı ki her ırka mensup, daha millî bir ruhun harcı ile birbirlerine bağlanmış olan bu yığın Yahudilerin yırtıcılığı için ne ideal avdır? Onların yeni av sahası üzerinde yaptıkları ve yapacakları ile mukayese edildiği zaman bunu Yahudilerin bizde yaptıkları ve Nasyonal-Sosyalizmin son verdiği aşırılıklarla kıyaslamak mümkün değildir. Amerikalılar Roosevvelt'in şahsında sahte bir Tanrıya taptıklarını ve bu tatlı su Yahudisinin bir aldatıcı olduğunu anlamakta gecikmeyeceklerdir. Bu gerçek Birleşik Devletler'in bakış açısından olduğu gibi dünya'nın bakış açısından da öyledir. Roosewelt Amerikalıları onların olmayan yol üzerinde yürüttü ve kendilerini ilgilendirmeyen bir kavga içinde onlara aktif bir rol oynattı. En küçük politika içgüdüsü bile onlara kendi muhteşem tecritleri içinde kalmayı ve bu mücadelede hakemlikten başka rol kabul etmemeyi ilham etmeliydi. Biraz olgunluk ve tecrübe sebebi ile yırtılmış bir Avrupa'nın karşısında mutlak bir tarafsızlık içinde kalmanın yüksek menfaatleri gereği olduğunu şüphesiz anlamalıydılar. Müdahale etmekle kendilerini biraz daha istismarcıları olan Yahudilerin boyunduruğu altına soktular. Bu sonunculara gelince, yalnız kendi görüş açılarından dünyayı tanıyorlar, ne yaptıklarını da gayet iyi biliyorlar.

Bu mühim devre içinde, kader Amerikan Devlet Başkanının Roosevvelt'ten başka birisinin olmasını isteseydi, bu adam Amerikan ekonomisin 20. yüzyılın ihtiyaçlarına uydurmasını bilecek ve Lin-coln'den beri Amerikanın en büyük Devlet Başkanı olacaktı. 1930 yılındaki iktisadî buhran, dünya çapında bir gelişme buhranından başka bir şey değildi. İktisadi liberalizmin geçmiş bir formülden ibaret olduğunu ortaya koyuyordu. Buhranın anlamını ve çapını anladıktan sonra şifa verici çareleri bulmak mesele olmayacaktı. İşte Birleşik Devletlerin büyük bir başkanının üzerine alacağı rol... Bu davranış ona dünya çapında eşsiz bir itibar sağlayacaktı. Vatandaşlarını milletlerarası büyük meselelerle ilgilenmeye teşvik edecek, dünya üzerinde gözlerini açacaktı. Ama acımasız Roosevvelt'in yaptığı gibi milletini dünya kavgasının ortasına fırlatmak bir çılgınlıktı. Bu adam Amerikalıların cehaletini, saflığını ve iyi niyetini büyük ölçüde istismar etti. O, Amerikalılara dünyayı Yahudi objektifinden gösterdi. O onları öyle bir yola sürükledi ki şayet bu millet bütün gücü ile işe girişmezse yerle bir olacaktır.

Davranışlarının bizim ve Avrupa'nın kaderi üzerinde tesiri olmasaydı Amerikalılar'ın işleri bizi ilgilendirmezdi. Başlarına gelecekler umurumuzda dahi değildi.

Bizi başka bir özellik Birleşik Devletlere yaklaştırıyordu. Ne onların ne de bizim bir sömürge politikamız vardı. Almanlar hiçbir zaman emperyalist olmamışlardır. 19 'ncu asrın sonundaki davranışları tarihimizde bir kaza alameti olarak kabul ediyorum. 1918 yılında yenilmemiz hiç olmazsa bizi bu kaçınılmaz olan yol üzerinde durdurmuştur. Çünkü o devirde Almanlar, kıskandıkları Fransız ve İngilizleri sömürgecilik yolu üzerinde taklide çalışıyor ve bu başarının kısa ömürlü olduğunu bilmiyorlardı.

3 'ncü Reich'ın lağvedilmiş bu geçmişin hasretini çekmediğini kabul etmek, idaremize karşı kadirşinaslık olur. İdaremiz kesin bir cesaretle kudretli bir devlet birliği anlayışına ve büyük bir kıta politikasına yüzünü döndü. Halbuki Amerikalılar'ın hakiki siyasi geleneği de bunun aynısıdır; Başka kıtaların işlerine karışmamak ve başkalarının da yeni dünyanın işlerine karışmasına engel olmak (Monroe Doktrini)

FÜHRER'İN GENEL KARARGAHI,

25 Şubat 1945

Daima çabuk hareket etmek zarureti içinde olduğumuzdan acelelikle her şeyi bozduğumuzu bir büyük olay olarak kabul edelim. Halbuki bizim durumumuzda çabuk hareket etmek acele ile hareket etmek demektir. Sabır denen Tanrı vergisine sahip olmak için, zaman ve zeminimizin de daima bol olması lâzım gelirdi. Kaldı ki ne birine ne de diğerine sahibiz. Slav karakterinin önemli bir vasfı olan pasiflik vasfını hesaba katmazsak Ruslar hem zamana hem de zemine sahiptirler.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi marksizm dini sayesinde bir halkı sabırlı kılmak için gerekli olan her şeye sahiptirler. Hıristiyanlığın aksine olarak, marksizm dininin sahipleri olan Ruslar, saadeti yeryüzün-

de fakat gelecekte vadederler. Yahudi Mardose, yâni Marks her iyi Yahudi gibi Mesihi bekliyordu. O Mesihi bir tarihi maddecilik şuuru içine yerleştire- i rek, dünya saadetini hemen hemen sınırsız olan bir gelişmenin içinde düzenlemiştir. Saadet elinizin altındadır. Size bunu söz veriyorlar. Fakat istenilen - gelişmenin zorlamadan devamı için beklemeniz lâzımdır. İşte böyle bir numara ile insanları elde tutuyorlar! Lenin'in yapmaya vakit bulamadığını Stalin yapacak, gibi sözlerle herkes avutulmaktadır! Bu açıdan Marksizm kuvvetli gözüküyor. Ya Yahudiliğin diğer çocuğu olan Hıristiyanlıktan ne haber? O, ı inananlarına yalnız öteki dünyadaki saadeti söz vermekle yetinmektedir. Hıristiyanlık bu bakımdan Marksizmden ölçülmeyecek kadar daha kuvvetli- > dir.

Ben bir insan hayatının müddeti boyunca her şeyi başarmak kaderinin pençesindeyim. Hizmetimde realist bir ideolojiden başka bir şey yoktur. Elle tutulabilir şeylere tutunduğum için, ancak gerçekleştirilebilecek vaatlerin sağlayıcısı olduğum için vatandaşlarıma ay'ı vadedemem. Başkalarının ebediyete sahip oldukları yerde, ben ancak bir kaç zavallı saniyeye sahibim. Onlar eserlerini bıraktıkları yerden devralacak aynı sabanla aynı izi kazacak haleflerin geleceğini biliyorlardı. Halbuki ben kendi kendime soruyorum. Acaba haleflerim arasında elimden kaçırdığım meşaleyi alıp daha da alevlendirecek seçkin bir adam gelecek mi?

Benim için başka bir mukadderat oyunu daha var. Ben Alman milleti kadar geçmişi trajik ve acı olaylarla dolu bir milletin hizmetinde bulunuyorum. Bu milletin o kadar değişmeye temayülü vardır ki, şartların uygunluğuna göre bir aşırılıktan diğer bir aşırılığa insanı şaşırtan bir rahatlıkla geçmektedir. Benim durumumda ideâl olan ilk önce Alman milletinin varlığını garantilemek, daha sonra tamamıyla Nasyonal-Sosyalist bir gençlik yetiştirmek, en sonunda gelecek nesillere kaçınılmaz harbin yükleyeceği görevleri yerine getirmek vazifesini vermektir: O zamana kadar Alman milleti tarafından temsil edilecek kuvvetten düşmanlarımız çekinmedikçe, kaçınılmaz harp fikri ayakta kalacaktır. Almanya bu şekilde maddeten ve manen hazır olacaktı. Çocukluktan beri prensiplerimize göre yetişmiş bir idare, bir diplomasi ve bir ordu kadrosu tarafından yönetilecekti. Alman milletini hakkı olan mertebeye çıkartmak için başladığım eser, maalesef ne bir tek şahsın ne de bir tek neslin eseri olacaktır. Her şeye rağmen Alman milletine büyüklük duygusunu, bütün Almanların yıkılmaz büyük bir devletin içinde birleşmek düşüncesini fısıldadım. İyi bir tohum ektim. Alman milletine mevcudiyeti için yürüttüğü kavganın mânâsını anlattım.

İstikbalde bu maksadın kazanmasına hiçbir şey mani olmayacaktır. Almanya genç ve kuvvetli bir millettir. Bütün istikbâli önünde olan bir millettir.

I h'

FÜHRER İN GENEL KARARGÂHI,

26 Şubat 1945

Rusya'nın hesabını görmek kararı, İngiltere'nin inat edeceğine inandığım anda verilmişti. İngiltere ile aramızda tamiri imkânsız olayların geçmesini önlemekte gösterdiğim sportmen anlayışımı Churchill hakkıyla değerlendiremedi. Gerçekten İngilizleri Dunkerk'de mahvedebilirdik ama etmedik. Her zaman muhalefet ettikleri önemli işleri zahmetsizce gerçekleştirdiğim Almanya'nın kıta üzerindeki hakimiyetinin onlar için çok elverişli şartları yaratacağını onlara göstermek için müsamahakâr davranıyordum.

Temmuz ayının sonunda, yani tam Fransa'nın mağlûbiyetinden bir ay sonra, barışı elden kaçırdığımızı anlamıştım. Birkaç hafta içinde hâkimiyet sağ-

layamazsak Eylül sonlarından önce ingiltere'yi işgal edemeyeceğimiz meydanda idi. Biz batıda meşgul iken Baltık ülkelerini ve Besarabya'yı işgal etmekle, Sovyetler niyetlerini ortaya koymuşlardı. Diyelim ki bu davranışları da sineye çekebilirdik. Ama Molotof'un Kasım ayında Berlin'e yaptığı seyahat her şeyi gözle görülür hâle getirmişti. Bu kusursuz ko medilerle Stalin yalnızca zaman kazanmak, Finlan diya ve Balkanlardaki çıkış noktalarını kuvvetlendir mek istiyordu. Farelerle oynar gibi bizlerle oynamayi deniyordu.

Asıl felâket 15 Mayıstan önce hücuma geçme imkânsızlığımızdı. Zaten ilk darbede başarı göstermek için gecikmeden vurmak lâzım geliyordu. Fakat Stalin bu harbi daha önce başlatabilirdi. Bütün kış müddetince, bilhassa 1941 ilkbaharında Rusla-; r m harbi başlatması saplantısı içinde yaşamıştım, Bir isyan havası estiriyordu. Bu ardarda gelen hezimetler, o zamanlar düşman olsun dost olsun yenilmezliğimize inananların kanaatlerine dolayısıyla tesir ediyordu.

Yugoslavya'nın bize yüz çevirmesinin başka bir sebebi yoktu. Bu ise bizi Balkanlarda harbe sürüklemeye mecbur etmişti. Halbuki daha önce ne pahasına olursa olsun bu felâketi önlemek için şartları çok zorlamıştım. Bu yola bir defa girdikten sonra işin sonunu hiç kimse kestiremezdi. 1941 yılı ilkbaharında Rusya'ya sevkettiğimiz kuvvetlerin küçük bir kısmı yakın doğuyu çabucak kurtarabilirdi. Fakat bu işte asıl tehlike üslerimizden fazla uzaklaşmakla Ruslara hücum işaretini vermiş olmamızdı. Onlar ya yaz döneminde veya sonbaharda bizim için felâketlerle yüklü teşebbüslere girebilirlerdi. Bu düşünce bütün cesaretimizi kırıyordu.

Yahudileşmiş demokratik ülkeler konusunda Sovyetlerde bir fil sabrı vardı. Uzun veya kısa bir müddet sonra, üstelik harp yoluna başvurmadan, bu ülkelere hükmedeceklerini biliyorlar. İlk çelişmelerinden ötürü; kurtuluşlarına imkân olmayan iktisadî buhranlardan ötürü, Marksizmin zehirleme faaliyetlerine karşı müsait oluşlarından ötürü... Fakat 3 'ncü Reich söze konu olduğu zaman işlerin değişeceğini biliyorlardı. Bütün sahalarda, barışta veya harbde onlardan üstündük. Sovyetlerin sabrının temeli, tehlikelerden sakınmayı, gayelerini gerçekleştirmek için lüzumu kadar beklemeyi onlara öğreten felsefeleridir. Bir yıl, bir nesil, gerekirse bir asır. Zaman onlara pahalıya mal olmuyordu. Marksizm boyunduruğu altında bulundurduğu kölelere dünya cennetini ne bu gün ne de yarın sadece belirsiz bir istikbâl için vadediyordu.

Kuvvetlerinin kaynağı olan bu sabırlarına rağmen, Sovyetler İngiltere'nin ortadan silinmesine karşı ilgisiz kalamamışlardı. Zira Birleşik Amerika

ve Japonya birbirlerini yerken, Sovyetlerin bizimle teke tek karşı karşıya kalmak tehlikesi başgösteriyordu. Bizim tarafımızdan seçilen zaman ve zemin üzerinde, aramızda askıda kalan eski bir hesabın lehimize halledileceğine muhakkak gözüyle bakıyorlardı.

Moskova paktının birinci yıl dönümünde Bolşevikliğin defterini silâh zoruyla dürmek kararını verdiysem, adı geçen paktın imzalanmasından önce Stalin'in de bizim hakkımızda aynı kararı verdiğini biliyordum.

Tam bir sene süresince samimi olmasa da, dostane bir anlaşmanın Stalin Rusyası ile aramızda sağlanmasını ümit ettim. 15 yıllık bir iktidar tecrübesinden sonra gerçekçi olan Stalin'in karanlık marksizm ideolojisinden kurtulup bu zehiri yalnız dışda kullanmak üzere muhafaza ettiğini tahmin ediyordum. Çarların imparatorluğunu yıkmakta hizmet gören Yahudi aydınlarını temizlemekte gösterdiği sertlik, ümitlerimizi arttırıyordu. Eseri olan bu totaliter imparatorluğun yıkılışında Yahudi aydınların vazife görmelerine müsaade etmeyeceğini sanıyordum. Stalin'in imparatorluğu aslında Deli Petro'nunkisinin manevi mirasçısıdır.

Her iki tarafta kusursuz bir realizm anlayışı içinde, uzun ömürlü bir anlaşmanın şartlarını yaratabilirdik: Herkese düşen tesir sahasını sınırlandırarak işbirliğini yalnız iktisadî sahaya bağlı kılmakla, öyle bir şekilde ki, her iki taraf da aradığını bulabilsin. Bu öyle bir anlaşma olacaktı ki gözler daima açık parmaklar daima tetikte duracaktı!

FÜHRER'İN GENEL KARARGÂHI, 27 Şub

at 1945

Ben Avrupa'nın son şansıyım. Avrupa k

endi birliğini önceden alınmış kararlar ve reforml

arla ya pamazdı. Bu kıt'anın milletleri birlik yol

unda cazibe ve ikna gayretleriyle fethedilemezdi.

Ona sahip olmak için, ona saldırmak lâzımdı. Avrup

a ancak harabeler üzerinde inşa edilebilir. Maddî

harabeler üzerine değil; özel menfaatlerin birleşm

esinden meydana gelen harabeler üzerine; iktisadî

dolapların harabesi üzerine, dar fikirlerin harabe

si üzerine, modası geçmiş alışkanlıkların ha rabes

i

ü
z
e
r
i
n
e

v
e

a
n
l
a
m
s
ı
z

s
e
r
s
e
r
i

r
u
h
u
n
u
n

h
a
r
a
b
e
s
i

ü
z
e

rine... Hiç kimseye imtiyaz tanımadan, herkesin me

nfaatine göre Avrupa'yı birleştirmek gerekiyordu.

Napoleon bunu mükemmel surette anlamıştı.

Barışın fethinden korkan, asıl barışı elde etmek için ona sahip olmanın sonsuz ümidi ile aralıksız harp etmeye mecbur olan Napoleon'un acılarını herkesden iyi anlayıp, takdir edebilir durumdayım. 1940 yazından beri aynı acılan yaşıyorum. Kıt'anın menfaaetleri arasına burun sokan daima aynı İngiltere idi. İhtiyarladı fakat zayıflamadı. Aksine eskisinden daha fena ve daha zehirli oldu. O İngiltere ki bu olumsuz davranışında durumun tabiatına karşı, bugüne kadar bölünmemizden istifade ederek yaşayan ve yaşamada devam etmeyi ümit eden Yahudi enternasyonali tarafından tahrik edilen, ondan ilhamı alan Birleşik Devletler'in desteğine sahipti.

FÜHRER İN GENEL KARARGÂHI,

2 Nisan 1945

Şayet bu harpte mağlûp olursak, bu mağlûbiyet topyekûn bir hezimet olacaktır. Düşmanlarımız hedeflerini o kadar aşikâr şekilde belirtmişlerdir ki, hakkımızda besledikleri niyetler bahsinde hiçbir zaman ümide kaplamayacağımızı biliyoruz. İster Yahudiler, ister Rus Bolşevikleri veya onların ardı sıra gelen düşman sürüsü olsun, Nasyonal-Sosyalist Almanyasını yıkmadan, mahvetmeden, toz etmeden silâhları elden bırakmayacaklarını biliyoruz. Birbirlerine bu kadar zıt iki ideolojinin çarpıştığı böylesi bir harpte, fena biten bir savaşın mutlak bir hezimetle sonuçlanması zaten normaldi. Her iki taraftan da bu mücadelenin tam takatsiz kalınıncaya kadar yürütülmesi gerekmektedir. Bize gelince, biz ya zafere

veya kanımızın son damlasına kadar mahvolmaya kararlıyız.

Bu zalim bir düşüncedir. Devletimizin maalesef gelip gelen düşmanlarımız tarafından param parça edildiğini, halkımızın bolşevik vahşilerle, Amerikan gangsterlerinin gazabına terkedildiğini dehşetle ta hayyül ediyorum. Bu tablolar Alman milletinin istik baline olan yenilmez inancını gölgelemiyor. Alman ya'nın yeniden doğuşu biz acı çektiğimiz derecede parlak olacaktır! Alman milletinin ruhu bize yardım cıdır. Alman milletinin mevcudiyetini tehlikede gör düğü zaman ölü hâle gelmesi özelliği, bize bir defa daha hizmet edecektir, fakat, şahsen ben bizim ye nilmiş Üçüncü Reich Almanyasına halef olacak bir ara Almanya'sında yaşamaya tahammül edemez dim. 1918 de rezalet ve ihanet bahsinde gördükle rimizi şimdi tahayyül edeceklerimizle mukayese da- hi edemeyiz. 12 yıl Nasyonal-Sosyalizm tatbikatın- dan sonra böyle bir şeyin meydana gelebileceği na-' sil düşünülebilir? Kendisini kahramanlığın zirvesine götüren seçilmişler zümresinden mahrum olan Al- man milletinin seneler boyu çamur içinde yuvarlan- ması nasıl düşünülebilir?

Bu durumda ruhları sarsılmayan, sadık kalanlar için hangi emir, hangi kural söz konusu olabilir? Kabuğuna çekilmiş, vurulmuş, hayat ve ölüm ara- sında yaşayan Alman milleti kendisine vermiş oldu-

ğu ırkî kanunlara hürmet etmeye kendini zorlamalıdır. Gün geçtikçe Yahudi hakimiyeti ile kuşatılan bir ,! dünyada, bu kuşatmaya karşı direnme gücü kazanan bir milletin, eninde sonunda ölümü yenmesi lâzımdır. Bu açıdan bakıldığında Almanya ve Orta Avrupa'dan Yahudilerin temizlenmesi, Nasyonal-Sosyalizme karşı minnettar kalınması lâzım gelen bir hususdur. İkinci mesele bütün Almanlar arasında çözülmez bir birliğin kurulmasıdır. Ancak hepimiz birleştiğimiz zaman bütün değerlerimiz meydana çıkar: Yani Prusyalı, Bavyeralı, Avusturyalı, Renanlılı-ğı bırakıp sade Alman olmalıyız. Bismarck'ın devletinin sınırı içinde bütün Almanları toplamaya teşebbüs eden Prusyalılar milletimizin 30-40 yıl içinde kıt'anın en büyük devleti haline gelecek derecede kuvvetlenmesine yardım ettiler. Kendim, bütün Al- manları Nasyonal-Sosyalist olan Üçüncü Reich içinde toplamakla, onları Avrupa'nın yaratıcısı haline getirdim. Ne olursa olsun Almanlar aralarındaki kötülük tohunlarının ortadan kaldırılmasının ve kendilerini birleştiren unsurların büyük bir sebatla aranmasının kendileri için mecburi olduğunu unutmamalıdırlar.

Yabancı olanlar için kesin kurallar koyup, uygu- lamak imkânsızdır. Zira problemlerin verileri tama- mıyla değişir. 20 sene evvel Avrupa'da Almanya için iki müttefik devletin varolabileceğim yazmıştım:

İngiltere ve İtalya. Bu müddet içinde dünyanın seyrini takip ettiği gelişmeden dolayı, olayların çığırdan çıkması bu politikayı mümkün kılmamıştır. İngilizlerin daha imparatorluk kudretleri varsa artık imparatorluklarını muhafaza etmek için manevi kuvvetleri yoktur. Görünüşte dünyaya hükmediyorlardı. Hakikatte kendileri dünya Yahudiliği tarafından idare ediliyorlardı. İtalya Roma İmparatorluğunun ihtirasları ile yaşıyordu. Evet; o bu İmparatorluğun ihtirasını besliyordu ama bu ihtirasların gerçekleşmesinde yardımcı olacak bir ruh ve madde kuvvetinden mahrumdu. İtalya'nın tek kozu hakiki bir Romalı tarafından idare edilmesiydi. Bu hakiki Romalı için ne büyük dram! Ve bu ülke için ne dram! Milletlerin ve insanların gerekli olan maddî desteklerden mahrumiyetleri söz konusuyken büyük ihtiraslar beslemeleri tam manâsıyla fecaattir.

Gelelim Fransa'ya. Fransa hakkında düşündüklerimi de bundan 25 sene evvel yazdım. Fransa, Alman milletinin can düşmanı kalmakta devam etmektedir. Miskinliği ve sinir krizleri bizi bazen jestlerinin mânâsını küçümsemeye sürüklemektedir. Belki de daha zayıf durumlara düşse bile zayıflığı tedbirli davranmamıza engel olmamalıdır. Fransa'nın askerî kudreti artık bir hatıradan başka bir şey değildir. Bu yönden bizi rahatsız etmeyeceği muhakkaktır. Neticesi ne olursa olsun bu harp

Fransa'yı büyük devletler listesi üzerinde 5 'nci sıraya düşürmüştür. Yeni durumunda bize karşı tehlikeli olursa bu onun hudutsuz rüşvet potansiyeli ve şantaj yapmak sanatından ileri gelecektir. O halde itimatsızlık ve teyakkuz. Almanlar kendilerini bu deniz kızının kollarında uyumaya asla bırakmasınlar!

Ne de olsa yabancılarla ilgili konularda katı prensipler üzerinde durulmaz. Zamanın şartlarına uymak lâzımdır. Almanya'nın emin dostlarını Yahudi tahribatına karşı olan milletler arasından temin edeceği muhakkaktır. Damarlarımızda akan akrabalık kanına rağmen Japonların, Çinlilerin ve İslâm ülkelerinin, meselâ Fransa'dan daha fazla bizlere yakın olacaklarına inanıyorum. Asırlardan beri Fransa'nın dejenere olması ve seçkin tabakasının Yahudi ruhu tarafından yıkılması hakiki bir felâkettir. Bu yutulma öyle bir orana varmıştır ki, artık tamiri mümkün değildir. Fransa bir Yahudi politikası yapmaya mahkûmdur.

Üçüncü Reich'ın hezimeti halinde, Asya, Afrika belki de Güney Amerika'da milliyetçi hareketler beklene dursun, dünyada birbirlerine karşı çıkabilecek yalnız iki kuvvetli devlet kalacaktır: Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyet Rusya. Tarihin ve coğrafyanın kanunları bu iki devleti ister askerî plân, ister sadece iktisadi ve ideolojik plân üzerinde olsun boy ölçüşmeye zorluyor. Aynı kanunlar onları Avru-

pa'nın düşmanı olmaya mahkûm ediyor. Bu kudretli devletlerden biri veya diğeri muhakkak surette az veya çok zaman sonra harbin sonunda meydana gelecek hakiki Avrupalı bir milletin desteğini sağlamayı arzu edecektir. -Alman milletinin.- Bütün kuvvetimle haykırıyorum: Ne pahasına olursa olsun Almanlar, Amerikalılar ve Ruslar'm oyunları içinde bir piyon rolü oynamayı kabul etmesinler.

Bu sırada ideolojik plân üzerinde Yahudileşmiş Amerikalılığın mı, yoksa bolşevikliğin mi bizim için daha fazla zararlı olacağını kestirmek güçtür. Belki de Ruslar olayların baskısı altında Yahudi marksizminden kopup, yırtıcı ve vahşi ifedesiyle ebedî Panislâvizmi temsil edeceklerdir. Amerikalılar'a gelince, üzerinde bulunduğu dalı kesen maymunun zekâsına sahip olan bu millet, New York Yahudisinin boyunduruğunu silkmeye muvaffak olamazsa. Eh! herhalde akıllanacak yaşa varmadan batacaktır.

Bu kadar maddî kudreti, o kadar ruhî zaafla birleştiren Amerikalılar, gövde büyümesi hastalığına tutulmuş çocuklar gibidirler; İnsanın "acaba o kadar çabuk meydana geldiği gibi yine öyle kaybolmaya mahkûm olan bir mantar - medeniyet karşısında mıyım?" diye soracağı geliyor.

Şayet Kuzey Amerika kendine büyük, ama boş prensipler ve sözüm ona Hıristiyanlık ilmi üzerine

kurulmuş maymuncuk ahlâkından daha ciddi bir doktrin kuramazsa, acaba uzun müddet bu kıt'a beyazların hüküm sürdüğü bir yer olabilir mi? Bu takdirde kilden ayaklar üzerine oturtulmuş bu devin aniden yükselişinden sonra, yine aynı hızla kendini yıkma uğraşına girdiği görülecektir. Bu ani yıkılışın sarı ırka mensup milletler için ne şahane bir bahane olacağını düşünelim bir defa! Hukuk ve tarih yönünden onlar da, tamamıyla Avrupalıların 16. asırda Amerika kıt'asını istilâ etmek için kullandıkları sebepleri ileri sürebilirler. Çoğalışları ve yarı aç oluşları onlara tarihin tanıdığı yegâne hakkı tanıyacaktır. Yeter "ki bu hak kuvvetle desteklenebilsin: Bu açların açlıklarını bildirme hakkıdır!

Evet! İki büyük harbin içine daldırdığı bu zalim dünyada yaşama şansına sahip olacak beyaz milletler, acıya dayanıklı, mücadele etmek cesaretini ümitsizlik içinde dahi gösteren ve bu hasletleri ölüme kadar muhafaza edebilecek milletlerdir. Bu değerleri muhafaza etmek talihi, kendilerinden harekete geçerek, işgalci Yahudi ideolojisini bünyelerinden uzaklaştıran milletlere nasip olacaktır.

SON

KONU İLE İLGİLİ BİRKAÇ. ÖNEMLİ TARİH

12 Mart 1938

A

lman ordularının Avusturya'ya girişi Fiili İşgal.

***29* Eylül 1938**

Münih Konferansı. **23 Ağustos 1939** A

lman - Sovyet sadırmazlık paktının imza edilmesi.

1 Eylül 1939

Alm

anya'nın Polonya'ya hücumu. Savaş başlıyor.

3 Eyl

ül 1939 İngiltere ve Fransa'nın Almanya'

ya savaşı ilânı. **28 Ekim 1940** İtalyan - Yuna

n savaşının başlaması.

'103'

16 Eylül 1940

Birleşik Amerika'da "Ödünç ve Kiralama" kanununun kabulü.

7 Aralık 1941

Pearlharbour'daki Amerikan donanmasının Japonlar tarafından imhası. A.B.D.'nin harbe girişi

22 Haziran 1941

Alman ordularının Sovyetlere hücumu.

7 Mayıs 1945

Almanya'nın teslimi.

6 Ağustos 1945

Hiroşima'ya atom bombalarının atılışı.

8 Ağustos 1945

Nagazaki'ye atom bombasının atılışı.

21 Eylül 1945

Japonya'nın teslimi.